

Magyar Vakok és Gyengénlátók Bács-Kiskun Megyei Egyesülete

B. Haraszin Erzsébet

Versek

Szerkesztette: Hubina Ádám

Tartalomjegyzék

A biblia

A bimbó letörése

A Bodrog

A boszorkány

A disznó panasza

A gazdagok csak gúnyosan nevetnek

A gól

A halászok

A harcsa

A hattyú

A kis halász

A kisegér

A kiskakas

A kismadár

A koldus

A láz

A lélek

A magyarokhoz

A nyúl

A pad

A piros alma

A pokol

A pöttyös labda

A rabság

A sakk

A tél

A tenger

A Tisza parton

A vihar

Anya, hol vagy...

Anyai szív

Arany kalász

Arra járok

Az angyalát

Az anyós

Az egérke

Az élet

Az óceán

Az otthon

Az öreganyó

Az öregkor

Az őshon

Ballag egy hátizsák

Bocsáss meg, kedvesem

Boldog vagyok

Csak csendesen, kedvesem

Csak egy percet kérek. . .

Családi fészek

Dalolj, kis bohóc

Daloljatok, madarak

Ébredjetek!

Édesapámhoz

Egy sírhalom

Elek

Erdőben szeretnék élni

Éva

Fáj a fogam!

Farsangi szerelem

Fehér rózsza

Fönn a magasban

Gólyamadár

Gyöngyharmat

Ha kopognak

Ha lehunytad szemed

Halk zene szól

Hallod-e, te kis törpe

Idához

Ima a magyarokért

Írok néktek egy dalt

Isten veled, Marika

Jó komám

Karácsony

Kedves barátom

Kék ibolya

Két szál rózsza

Ki látta Luci Ferkót?

Kis emberke

Kis nebuló
Kis Tamás
Lassú ébredés
Láttam egy angyalt
Lepke
Levélkeringő
Még dobog a szív
Megtanulok úszni
Mi van odaát?
Miért félsz az öregkortól?
Nagyikám
Napsugár
Ne sírj, angyalom
Ne sírj, öreg akác
Néha - néha
Nem szabad
Nem vagyok már ifjú...
Nem vagyok világtalan
Nézd nagyapó!
Nincs, ki szeressen
Óda a vakokért
Óh, jaj, jaj nekem
Ostobaság
Ott messze távol
Öregek, ne féljeteK
Őszi napsugár
Őszi szél

Patak partján

Péter

Sárgarózsa, fehérrózsa

Sötét felhő

Szent karácsony

Szeretném a szerelmedet

Szőke Tisza

Táncolni hív az ördög

Tavi rózsa

Távol vagyok

Ti vétkesek

Túl a Tisza partján

Tündérmese

Újra élni!

Uram, én félek

Uram, én jó akarok lenni

Van pénzed, Zsiga?

Várjuk a gyermekünk

Várom önt

Zöld erdő

Zúgjak harangok

B. Haraszin Erzsébet

A BIBLIA

Szent bibliát tartok kezemben,
S közben felnézek a magas égre.
Istenem, e biblia próféták szülötte,
Szent szavaid által lettek megihletve.

Minden szava bölcs és szent,
Ne érintse az, ki hitetlen!
A biblia tanít hitre, bölcsességre,
S egyben őszinte, emberi szeretetre.

Istenem, nézz le teremtményeidre,
Mert el vagyok keseredve!
Nincs béke emberi lelkekben,
Álnokság, gyűlölet lakik a szívekben.

Istenem, gyógyítsd meg a vizet, a földet,
Adjon nekünk egészséges, szép gyümölcsöket.
Szüljön anya egészséges gyermeket,
Ne ismerjék többé a betegségeket.

Istenem, legyen imámnak foganatja,
Az embernek ne legyen többé bánata.
Istenem, jusson el imám füleidbe,
Hogy a földön örökre legyen béke.

Istenem, bibliám ölembe letéve
Csöndesen nézek föl a magas égbe.
Ott vagy valahol a messzeségben, szememtől elrejtve,
De tudom, hogy itt élsz elrejtve az emberek szívében.

B. Haraszin Erzsébet

A BIMBÓ LETÖRÉSE

Miért kell a rózsabimbót megölni?
Miért nem hagyjuk szirmait kinyílni?
Hagyjuk gyönyörű színében pompázni,
Hagyjuk a gyöngye széllel táncolni,
Hagyjuk a napot ráragyogni!

Mért kell ifjú leányt megalázní?
Pedig ő is csak bimbó, ki akar nyílni.
Szeretne széllel táncra kelni,
Madarakkal vígan énekelni.
Aki mint bimbót, letöri,

Soha, de soha jóvá nem teheti!
Mielőtt kinyílt, elkezdett hervadni,
És sehol többé nem tudott illatozni.
Átkozott legyen, ki ezt teszi!
Büntetése halál legyen neki!

Bár hét halál is kevés neki,
Becstelen lelkét sátán a pokolba viszi.
A bimbó, mit letörtek,
Soha nem feledi.

B. Haraszin Erzsébet

A BODROG

Árad a Bodrog, olvad a hó,
mint kártyavár dől össze a sok kunyhó.
Sírva, jajgatva üvöltenek:
odavan minden, oda a házikó!

Hol van a disznó, hol van a ló?
Odavan minden, az ennivaló.
Istenem, bár ne esne végre a hó!
Mi lesz éjszaka, hisz nincs takaró?

Az ordítás, jajgatás mind hiábavaló,
a falu egyetlen nagy hatalmas tó.
Senki sem tudja, mi lenne most jó,
talán egy bárka, vagy tán egy hajó?

Mindenkinek van mentenivaló:
baromfi, disznó, istállóból ló,
s közben messzire hallik a harangszó.
Megállt az áradás, maradt tán még kunyhó.

B. Haraszin Erzsébet
2004.05.11.

A BOSZORKÁNY

Lakik köztünk egy boszorkány,
Nem véletlen, hisz szegedi lány.
A söprű nála örökös hiány,
Hát mit ér az ilyen boszorkány?

Rendes boszorka söprűn száll,
Vigyázz, mert ő újabban gyalog jár.
Ha rád talál az a szegedi boszorkány,
Menekülj fejvesztve, mert póruul jársz!

Rád is átragad a boszorkány tudomány,
Lehet, hogy nagy szarvad nő netalán.
Jaj Istenem, miért teremtettél boszorkányt?
Ha nem lennének, jobb lenne a világ.

B. Haraszin Erzsébet

A DISZNÓ PANASZA

Megy a disznó az udvarban, turkál, legelész,
A gazda a disznóra büszkén néz.
A disznó néha röffen egyet, s persze visszanéz.

Eközben a gazda a pohár fenekére néz.
Fölkiált a gazdasszony: hát te mit csinálsz, te disznó!
A disznó nem is hiszi, hogy ez neki szól.

Ballag tovább. turkál, legelész, s nagy-nagy
Néha megáll s körülnéz.
Odamegy a vályúhoz és belenéz, vajon van-e benne moslék?

A gazda közben egyik pohár fenekéről a másikba néz.
Törődik is ő vele, hogy van-e ott moslék!
A disznó, látva, hogy üres a vályú, orrával lökődí:
Vajon miért nem kap ő enni?

Megint szól a gazdasszony: Te részeg disznó,
Nem ittál még eleget? Röffen a disznó:
Hát engem vajon ki sérteget?

Hisz ma még nem ittam egyetlen korty vizet!
A gazda csak nevet: Látod, asszony,
minek vettél disznót, ha egyszer ily részeges?

A disznó fölsóhajt: Disznó vagyok, az igaz,
de én még soha nem ittam le magam.
Nem hasonlít hozzám a gazdám,
mert ő százszor nagyobb disznó nálam!

B. Haraszin Erzsébet

A GAZDAGOK CSAK GÚNYOSAN NEVETNEK

Elbújok, hogy észre se vegyenek,
Búvóhelyül egy elhagyott sufnit keresek,
De felállok, megkeresem elhagyott hitem,
Hogy a szülőházamnak én is része legyek!

Győzzem meg a hatalmasokat,
Hogy a hajléktalan is felállhat?
Ha méltóságát senki nem tiporja,

Lehet a hazának hasznos polgára!

B. Haraszin Erzsébet

2004.08.21.

A GÓL

Esküszöm, én egyszer gólt rúgok!

Csak legyen üres a kaputok.

Méretét oly szűkösre szabtatok,

Ha ott áll a kapusotok, bele sem talállok.

Ezt aztán betyárul kitaláltatok,

Vagy talán nagyon nagy a labdátok?

Vagy talán kicsi a kaputok?

Hát miért nem nagyobbra csináljátok?

Mért vagytok ennyire huncutok?

Nagyon őrzitek a rozoga kaputok!

Hát most jobb, ha nagyon vigyáztok,

Előttem ne sokat ugráljátok!

Gyerünk, szaporán, védjétek kaputok,

Én nagyon kicsi s gyakorlatlan vagyok.

De most az egyszer rámegy a gatyátok,

Más kárára előre ne hahotázzatok!

Haraszín Erzsébet

2004. 05. 26.

A HALÁSZOK

/Dalszöveg/

Zavaros a Bodrog vize, nem lehet halászni,
Nem lehet abban a vízben szép nagy halat fogni.
A halászok nagy örömét messzire kiáltni,
A szívemet másra bízta, ne tudják ellopni.

Letisztult a Bodrog vize, lehet már halászni,
Lehet már abban a vízben szép nagy halat fogni!
A halászok nagy örömét messzire kiáltni,
Visszahozom a szívemet helyére dobogni.

B. Haraszín Erzsébet

A HARCSA

Fogtam egyszer egy harcsát,
De nem ám egy Marcsát!
Marcsát nem lehet vízből kifogni,
A harcsára is sokat kell várni.

Ülök a parton, várom a harcsát,
Egyszer csak látom jönni a Marcsát.
Jó Isten, kérlek, inkább adj egy harcsát,
Csak soha többé ne lássam Marcsát!

Bár igaz, nagyon sajnálja a Marcsa,
Hogy a horgásznál nem ő volt a harcsa.
Bár azt még nem tudja a Marcsa,
Helyette horogra akadt a Julcsa.

Haraszín Erzsébet
2004. 05. 28.

A HATTYÚ

Elszállt egy hattyú fel a magas égbe...
Messzire szállt, messzi távoli vidékre.
Van neki új fészke, régít elfeledte,
Szegény árva hattyút senki sem kereste.

Ki kereste - sehol nem lelhetette,
Talán örökre fennmaradt a magas fellegekbe,
Vagy tán elment, mindent elfeledve,
Elment, a világnak örök búcsút intve.

B. Haraszin Erzsébet

A KIS HALÁSZ

Él a Sió partján egy kis halász,
Egy nádszálon vízbe lógatja a horgát.
Mit vár? Egy csukát, vagy talán egy potykát?
Mindegy, körülötte nem létezik a világ.
Csak fogja türelmesen a nádból készített horgászbotját.
Felsóhajt, vajon mikor lesz már egy jó fogás?

A halacska vígan úszik,
És szentelenül megmutatja ezüst hátát,
De a kis halász horgára
Valamennyi fittyet hány.

Majd megunja a várakozást,
Elővesz egy kis elemózsiát.
Egyszer csak megugrik a nád,
A kis halász felkiált: Jézusom!
Oda a potyka, oda a nád,
Odavágja az elemózsiát.

Lehet, hogy harcsa? Ugrik a Sióba,
Hogy legalább a nádpálcát megfogja,
De az már messze úszott a Sióba.
A dologba bele nem nyugodva
Úszik bokorról-bokorra,
Valahol hátha megtalálja.

Egyszer csak beér a nádasba,
Ott úszkál sok-sok vadkacsa.
Horgászbotja már rég oda.
Sebaj! - gondolja magában -
Hal helyett jó lesz a vadkacsa!

Elfelejtett botot,
Elfelejtett elemózsiát,
Hajkurászta a vadkacsát.

Egyszer azután rájött, -
Fölösleges a potya úzás,
Visszamegy, elfogyasztani az elemózsiát.

De bezzeg a parton nem talált
Sem ruhát, sem elemózsiát.
Szomorúan hagyta el a Sió partját,
S nem győzte fölráncigálni a vizes gatyát,
A kis halász.

B. Haraszin Erzsébet

2007.06.19.

A KISEGÉR

Szürke kiséger ballag a kamrába,
éhes szegény, keresne valamit a
gyomrába.

- Hát mi van? - csodálkozik magában.

- Üres a kamra? Nincs egyetlen
morzsa?

- Hol van a gazda? Hadd menjek
utána!

Legalább egy morzsát adna vacsorára!

Megvan a gazda, fejét két kezében
tartja,
de előtte is üres az asztalka.

- Vajon mi történt? Mért üres a
konyha?

Nem dolgozott? Henyélt a gazda?

Kiséger fejét csóválva,
szomorúan ballag tovább a konyhába.

Ám de jön a macska,
keríti hatalmába.
Nem csoda, hisz százszor nagyobb
nála.
De ki tehet róla, hogy a macska
nagyobb nála?

Kisegérnek felkopik az álla?
Mindig csak a nagyoknak van
vacsorája?
A macska meglapult, az egérkét várja,
neki bőven elég lesz vacsorára.

Kis egérke hiába várja,
hogy tovább tart a szabadsága.
Macskával harcba hiába szállna,
Hisz százszor nagyobb nála.

Kis egérke már továbbállna,
de a macska lesben állva várja.
Kisegér, ne várj vacsorára,
mert te leszel a nagymacskának
vacsorája!

Felfalta a macska, tele a
gyomra,
De szegény gazdának még
mindig
nincs egy morzsa.
Keresi, kutatja, de hiába.

Korgó gyomorral fekszik le a
gazda az ágyba.

B. Haraszin Erzsébet

A KISKAKAS

Egyszer voltam Nádudvaron,
Volt is ott nád az udvaron.
Piros kakas fönn a gangon,
Onnan kiált hangos hangon:
-Kukuri-kuuú! Kukuri-Kuuú!
Hajnal van, a határba munka van!
Vár az eke, meg a mén;
Netalántán szántsak én?
Ha alszik a ház, alszik a nép,
Miből lesz akkor kenyér?
Kiürül a hombár, üres lesz a kamra,
Akkor haljon éhen már a kis kakaska?
Ki lesz akkor az úr kinn a tyúkudvarban?
Ha éhen hal a gazda, ki az úr a házban?
Nosza hát! Dologra! Induljon a munka,
Hadd legyen mielőbb földben az a búza!
S ha majd le lesz aratva,
Boldog lesz a gazda,
Örül majd a kis kakaska,
S béke lesz a tyúkudvarban.

B. Haraszin Erzsébet

2004.04.29.

A KISMADÁR

Repülj csak kismadár, repülj ide szépen,
Meséld el, mit láttál odafönt az égen.

Láttad-e ragyogni a nap fénylő sugarát,
'Mint ezernyi fénnel mosolygott tereád.

Nem kicsiny dolog madárnak lenni,
Az egész világot körös-körül repülni.

Örülni a világ legszebb életének,
Madárnyelven énekelni:
-De gyönyörű az élet.

B. Haraszin Erzsébet

A KOLDUS

Megy a koldus töpörödve!
Üres a zsebe, üres a tenyere.
Nagycsád! Álljon meg kérem!
Adjon valamit egy szegény könyörgőnek!

Mit adhatnék, mi enyhítené fájdalmát?
Kérem, ha teheti csak egy pár dollárt.
Még hogy dollárt?
Hisz éppen most adtam el egy karórát.

Alig tíz perce tettem el az árát.
De ha segítene, talán nem látná kárát.
Esetleg rendbe raknám az udvarát.
Köszönöm, de el nem fogadhatom.

Mert nekem nincs udvarom,
Sem házam, sem vagyonom.
Az utolsó tiszta ruha, amit hordok.
Hát ez bizony nagy baj, nagycsád.

Jöjjön velem, mutatok egy ingyen konyhát.
Tudja, ott az isten mindenkinek ad.
Hát te meg kit hoztál, Gazsi?
Az anyád! Hát nem vagyunk elegenden az
ingyen konyhán?

Miért szaporítanád?
Hát minek ide egy nagycsád?
Hát mén bántod Kálmán, hisz ő is csóri
mán.

Éppen most adott el egy karórát.

Menjünk, hát akkor igyunk áldomást!

Had ismerje meg őt is a csóri világ.

A nagycsád összekushad, szinte eltűnik
már.

Hát ilyen ez a koldus világ?

S lassan megértette koldusok sorsát

S már szégyellte a tiszta ruhát.

Lám, lám, te kutya világ!

Olykor szégyellned kell, ha tiszta a ruhád.

B. Haraszin Erzsébet

A LÁZ

Láz égeti gyermekem testét,
Segítségért vajon hová mehetnék?
Nincs itthon se orvosság, se pénz,
Gyermekem pedig magas lázban ég.
Ki segít rajtam? Talán a magas ég?
Csakis Istentől jöhet
Ily helyzetben segítség.
Vizes borogatás talán segítség,
De mi lesz, ha mindez nem elég?
Hiába a patika, az orvostudomány,
Ha gyermekem megöli a láz.
Felforgattam százszor is a komód fiát,
De sajnos nincs ott egyetlen orvosság.
Megyek a szomszédba, de hiába,
Ott sincs orvosság a láda fiába'.
Kinek van pénze ne üljön rája,
Gondoljon mások beteg fiára.
Bízom Istenben, nem marad el
A hála, lehet, hogy az ő sok pénze is
Kevés lesz a gyógyulásra.
Segítsen, kinek módja van rá,
Senkinek gyermeke ne haljon meg lázban.

B. Haraszin Erzsébet

2005.

A LÉLEK

A lelked olyan, mint a szappanbuborék,
Ezernyi színe van, de nem mindig szép.
Ha óvnád erősen, hogy ne esne szét,
Tested se lenne oly nehéz.

A lélek, ha beteg, a test sínyli meg,
Így hát ápold, őrizd gyöngé lelkedet.
Ne hagyd, hogy bárki elvegye a lelkedet.
Ó Istenem, miért ily lelket adtál nekem?
Mind zordon tél tombol bennem,
Nem bírom testem, mert sír a lelkem.
Istenem, ki lett belőlem?!

A gonosz vezérli két kezem,
Óh Istenem, gonosz ember lettem.

Gyónni szeretném vétkem Istenem, de nem tehetem.
Bűnbe születtem, bűnös lett a lelkem,
Ellene mit sem tehettem.
Bűneimért sokat keseregtem, de jobb ember soha sem lettem.
Istenem, bocsáss meg nekem!
Ha meghalok, fogadd be testem.
Legyen részem nyugalom, boruljon rám sírhalom.
Istenem, kérlek ne büntess nagyon.
Bánom már bűneim, de nincsenek reményeim.
Az ítélet végleges, nincs szavam,
Hát itt hagytál egyedül egymagam.
Mindig jót akartam, de hibáztam,
Istenem, bármit tettem is, már megbántam.

B. Haraszin Erzsébet

A MAGYAROKHOZ

Magyarok! Nyújtsátok egymásnak békejobbotok!
A semmiért olyan nagyon ne rohanjatok.
Mint szerető jó barátok összetartsatok,
A nagy hatalomért ne vitatkozzatok.

Hisz van hatalmatok, melyre vigyázzatok,
Így lesz csak igazán békétek, nyugalmatok.
Ha egymásra vigyáztok, lesz biztonságotok,
A házat, a békeszerető népet, egymást szolgáljátok!

Ez a szép magyar föld örök, s hazátok.
Ez, mit Árpád apánk örökül hagyott rátok.
Őrizzétek az erdőt, mezőt s a sok szép virágot,
Szívetekből ne hagyjátok kialudni a lángot.

B. Harszin Erzsébet

A NYÚL

Ugrik a nyúl a bokorból,
A vadász a puskáért nyúl.
A nyúl szalad, füle hozzálapul,
Mert a vadász a puskáért nyúl.

A nyúl addigra árkon-bokron túl,
Aztán csak egyszer újra meglapul.
A vadász dühében dúl-fúl,
Elfutott a pörkölt, oda a nyúl.

A vadász ettől dühbe gurul,
Óh, Atyám! Mely bokorban lapul a nyúl?
Futottam, rohantam, Uram, de hasztalanul,
A nyúl a bokorban csöndesen,
Nyugodtan lapul.

B. Haraszin Erzsébet

A PAD

Pad az otthonom,
Fejem alatt összes vagyonom.
Gyakran alig állok a lábamon,
Mert kiürült a flakonom.

S akkor lesz puha a hálópadom,
S nem érzem, hogy nyomja a gerincem.
Bár nekem olyan már nincsen!
Embertársam szemében vagyok gerinctelen.

Ők nem tudják milyen, ha valakinek semmije nincsen.
S járom az utcát szüntelen,
Pihennem nappal aligha lehet,
Mert undorodnak tőlem az emberek.

Várom az estét, hol padra lelhetek,
Hol testem s lelkem egy pár órát pihenhet.
Nem tudom, mire kellek,
S azt sem tudom, holnap vajon hová megyek?

Utam a végtelen vagy talán a kezdet?
Mégfáradt lábak visznek megsebzett testet.
Ki ismeri e hontalan lelket?
Ki kérdezi tőlem, vajon mi van teveled?

Vesztettél családot, gyermekeket?
Elvették tőled a biztonságos fedelet?
Ki volt a bíró, ki hozott feletted ítéletet?
Ó, hová lettem én tehetetlen?

Az ég alatt keresek menedéket.
Ha jó a hideg, hull a hó,
Tán lesz számomra is egy tányér meleg ennivaló.
Ha nincs erőm harcolni minden hiábavaló.

Kiürült a fazék, ismét nem maradt ennivalóm,
Tovább várni mire volna jó?
Nem vár más rám, csak a padom,
S ott hallgatom, hogy korog a gyomrom.

Gúny tárgya lettem gazdag embereknek,
S rajtam ők jóízűen nevetnek.
Ha belém rúgnak, rajtam nevetnek,
Mert engem emberszámba sem vesznek.

Panasszal bárhová megyek,
Hisz rongy a ruhám, senkit nem érdeklek.
Hogy lelkem tiszta, bölcs lehetek?
Hát ezen a gazdagok gúnyosan csak nevetnek.

Elbújok, hogy észre se vegyenek,
Búvóhelyül egy elhagyott sufnit keresek.
De felállok, s megkeresem elhagyott hitemet,
Hogy szülőhazámnak én is része legyek!

Meg kell, győzzem a hatalmasokat,
A hajléktalan is felállhat.
Ha emberi méltóságát senki nem tiporja,
Ő is lehet szülőhazájának hasznos polgára!

B. Haraszin Erzsébet

A PIROS ALMA

Megy az úton kis Piroska,
Karján karos kosárka.
Megáll egy-egy kapuba,
Kíváncsian néz be minden udvarba.
Ni-ni: ott egy almafa,
Piros alma van rajta!
Be jó lenne akár csak egy falatka!
Meghallja ezt Palika,
Kis Piroskát megszólítja:
Hol van a kis kosárka?
Majd lesz benne sok-sok alma!
Földre kerül kis kosárka,
Gyűlik bele a sok alma.
Kis Piroska megcsodálja,
Kis tenyerét összecsapja:
De boldog lesz Édesanya,
Neki is lesz sok-sok alma!
Szedi lábát szaporán, kacagva megy haza:
Édesanya, Édesanya! Itt van a sok alma!
Egye csak meg nyugodtan, a Palika adta,
Neki is még ott maradt sok-sok piros alma.

B. Haraszin Erzsébet

A POKOL

Ha pokollá válna föld és ég,
Ha sírva, jajgatva rohanna a nép,
Inkább hallgatnál akkor szent ígét.
Így hát védd, védd a békét!
Kezedben szép, fehér kenyér,
Szíved ne fájjon hát idegen honért!
Hidd el, ott sem jobb a kenyér!
S ha mégis elhagynád szülőházad,
Hol él apád, anyád,
És sok-sok jóbarát,
Ne legyen részed ez ország,
Ne fogadja be tested földanyád!

B. Haraszin Erzsébet

A PÖTTYÖS LABDA

Gurul a labda, fut a leányka,
Boldog az anyja, ha nevetni látja.
Elesik szegényke, elgörbül a szája,
Nem tudja sírjon vagy nevéssen a drága.

Hisz most indul egyedül el a világba.
Boldogan az anyja két karját kitárja,
Boldogan mondja: „ Gurul a labda
Drága leánykám szaladj utána!”

Haraszin Erzsébet
2004. 05. 26.

A RABSÁG

Rabbá tettél szép angyalom,
Én édes galambom, gyönyörű virágom!
Had maradjak mindig nálad -
Nincs más vágyam kerek e világon.

Ez legyen a legszebb rabság ezen a világon,
Úgy élünk majd boldogságban az én kis tanyámon.
Madár dalol messze távol, túl a határon,
Keblemre borulva szép hajad vállam takarja.

Felettünk múlik az idő... Kinn a határba
Csókjainkat csak egy vén akácfa látja.
Pacsirta énekel, hajlong az aranyló búzakarász.
Istenem, ki az, kinek nem kell ily gyönyörű rabság?

B. Haraszin Erzsébet

A SAKK

Itt egy kocka,
Ott egy kocka,
Hová lépjen a parasztja?
Menjen jobbra,
Menjen balra,
Vagy talán pattanjon a lóra?
Vagy fogja a lépést futóra?
Fusson a bástyára,
Mert ez a király parancsa?
Vagy tán legyen udvari bolond,
Lépjen egyenesen előre,
Vagy tán jobbra, vagy tán balra?
Egyetlen rossz lépés juttathat bitóra.
Nesze neked, parasztja,
Most kerültél csak nagy bajba!
Léphetsz te jobbra vagy balra,
Mégiscsak maradsz a királyné bolondja.
Vagy támadjak a királyra,
Hisz' mindig neki van igaza?
Ráfogok mindent a pártoskodó futóra,
Jusson helyettem ő a bitóra.
S akkor én leszek az, ki a királyt

Sarokba szorítja!

B. Haraszin Erzsébet

A TÉL

A télnek is van szépsége:

Ha hegy csúcsát a hó belepte,

Mint menyasszonyi fátyollal fedve be...

Miért is ne lenne a télnek szépsége?

Mint a vetést, a nap melengette,

Takaróként úgy hull a hó a földekre,

A vetést gyöngéden melengetve.

Óvja a fagytól, nehogy megölje.

A fának is lehullt a levele,

Ő is alszik, hisz itt az ideje.

Barlangban alszik a medve -

Gyertek, menjünk a hegyekbe!

Kinek szánkózni van kedve,

Jöjjön, hisz annak van itt az ideje!

Legyen síléc a kezünkben,

Gyertek, menjünk a hegyekbe!

B. Haraszin Erzsébet

A TENGER

Úgy szeretnék egyszer hajóra szállni,
A tenger hullámain álmodozni!
Úgy szeretném a sirályokat látni,
Úgy szeretném a tenger vizét úgy igazán látni,
Úgy szeretném a hullámain a nap sugarát látni!

Szeretném látni a ragyogó hold sugarát,
Szeretném hallani a tengerészek vidám dalát.
Erre vágytam egy életen át!

B. Haraszin Erzsébet

2004. 04. 29.

A TISZA PARTON

Ha majd eljön az alkony,
Ott állok a Tisza parton.
Várom rád, én édes galambom,
Nézlek, ott vagy-e a kompon.

Hallgatjuk a békák dalát,
A sok-sok tücsökmuzsikát.
Nézzük a szőke Tisza partját,
Hallgatjuk a fűz halk susogását.

Hallgassuk szerelmes szívünk dobogását,
Öleljük magunkhoz a hold ragyogását.
Énekeljük együtt a szerelem dalát,
Szeressük egymást a szép, szőke Tiszán.

B. Haraszin Erzsébet

2004.04. 29.

A VIHAR

Zúg a vihar,
Fütyül a szél,
De régen volt én kedvesem,
Amikor még szeretted!

Elmúlt sok ősz,
Jégvirágos hideg tél,
De régen volt én kedvesem,
Amikor még szeretted!

Fönn jártunk a fellegekben,
Nem zavart a hideg szél,
Akkor nekem sok-sok
Virágos tavaszt ígértél!

Szép családról,
Örökké tartó boldogságról meséltél,
Hittem neked minden szavad,
Hisz oly szépen beszéltél.

Álmainkban messze jártunk,
Te akkor is beszéltél,
Szerelmünket messze vitte
A zord, hideg szél.

Nem maradt gyermekünk,
Ki rólad mesél,
Óh, csak zúgna, fűtyülne még
Az a viharos szél!

Visszahozná reményemet,
Mely még bennem él,
Bárcsak jönne vissza
A jégvirágos hideg tél!

Repülnék veled
Egy gyönyörű, új világ felé,
Bárcsak jönne vissza még
A viharos szél,
Bárcsak még velem lehetnél!

B. Haraszin Erzsébet

ANYA, HOL VAGY.....

Anya, hol vagy, és te, drága nagymama?
Miért nem viztek engem soha-soha haza?
Otthonom ez otthon négy fala,
Miért nem viztek engem soha-soha haza?
Nekem is kell az anya, a nagymama.
Nekem is kell, az anya mosolya,
Az anya ölelő két karja, az anya kedves szava.
Ígérem, nem leszek rossz soha-soha,
Csak vigyetek engem haza, haza.

Nekem csak álom anyám mosolya,
Kis húgom kedves kacagása.
Nem vágyom másra, csak szerető édesanyára,
Szerető nagymamára, igaz gyermeki szabadságra,
Egy szerető boldog családra.

B.Haraszin Erzsébet

ANYAI SZÍV

Földi boldogság, égi ragyogás,
Az anyai szív, az anyai gyönyörűség,
Az anyai boldogság.
Ég és föld között nagy a távolság,
De nem nagyobb, mint az anyai boldogság.

Szerető anyai szívnek hatalma van,
Ha fáj is kicsit, dallama van.
Gyermekeit gyöngéden öleli,
Csókját ajkára, mint enyhe szellő
Fuvallatként leheli.

Anyai szerelmét, mint tündér,
Szárnyát bontja ki.
Boldogságát szinte ki sem öntözi.
Két karjával, mint hópihét magához öleli.

Ringatja lágyan, szép meséket mond neki,
Törpéről, óriásról, mindegy neki.
Fontosabb, hogy apró gyermeke
Mosolyogva figyeli arcát, ha lázrózsa fedi.

Óh, szentséges ég,
Áldd meg az anyát
Ki gyermekét tiszta szívből
Igazán szereti.

B. Haraszin Erzsébet
Budapest, 2007. 06. 21.

ARANY KALÁSZ

Aranyló búzakarász ring a határban,
hajnali szellő lágyan simogatja.
Illatos szarkaláb koszorút alkot rajta.
Aranykarász, mintha udvarolna,
köszönti szépen, lágyan meghajolva.

Madarak felettük szálldosnak,
közben ők is udvarolnak.
Ők is örülnek búzapisulásnak,
néha leszállnak, magot eszegetnek,
teli beggyel tovarebbenek.

Ám, de jó az aratás,
dől, borul aranyló búzakarász.
Lesz belőle cipó, fehérkalács.
Verebek serege tovaszáll.
Nincs több aranyló búzakarász.

Lassan üres a magtár. Szegény veréb,
vajon mit csinálsz?
De van emberi jószág,
morzsát mindig találsz.
Télen, ha ablakba szállsz, találsz
ott szalonnát.

Jövő nyáron ismét lesz piruló
búzakarász.

B. Haraszin Erzsébet
2004. 06. 18.

ARRA JÁROK

Arra járok, mint egy tolvaj,
Lopva nézek ön után.
Nekem nem szabad szeretni,
Kopott, rongyos a ruhám.

Tudom, mért nem tetszem önnek,
Tudom, mért néz furcsán rám:
Nekem nem szabad szeretni,
Kopott, rongyos a ruhám.

Nem tudok én mást szeretni,
Bármit mond is a világ.
Nekem nem szabad szeretni,
Kopott, rongyos a ruhám.

Nevet rajtam minden ember,
Mert egy nagy úr a babám.
Nekem nem szabad szeretni,
Kopott rongyos a ruhám.

Messze járok én az úrtól,
Nagyon nagy a távolság...
Nekem nem szabad szeretni,
Kopott, rongyos a ruhám.

Bárcsak lenne más a világ,
Bárcsak lenne boldogság!
Nekem nem szabad szeretni,
Kopott, rongyos a ruhám.

Nem élhetek így sokáig,
Mert megöl ez a nagy vágy.
Nekem nem szabad szeretni,
Kopott, rongyos a ruhám.

A lelkemben nincs már semmi,
Minden néma pusztaság.
Nekem nem szabad szeretni,
Kopott, rongyos a ruhám.

B. Haraszin Erzsébet

AZ ANGYALÁT

Tyű, az angyalát, de nagy a sár,
Nyakig sáros lesz a bridzsos csizmám.
Hej, az angyalát, hát hogy mehetek így tovább?
Vár a babám egy gyönyörű barna lány.

Tyű, az angyalát, hát hogy néz ki a csizmám?
Már egész az ülepemig csapott fel a sár.
Hát hogy mehetek így tovább?
Sebaj, leveszem úgyis hosszú a gatyám.

A sötétben senki sem ismer rám.
De most még korai levenni,
Most már mindegy hogy fogok oda érní.
Dehogy fogok gatyába megjelenni.

Ez borzasztó! Vissza kell menni.
Nincs más, tiszta ruhát kell csomagolni.
Mire visszaértem, rám hasadt a hajnal.
Óh, vajon mi lett az én drága babámmal?

Majd este ismét elmegyek.
Tiszta nadrágot s ragyogó csizmát veszek.
Állok majd előtte, esdeklek, bocsánatot kérek.
Remélem semmiről le nem kések.

Alig vártam, hogy ismét mehessek,
Hogy lábai előtt esdekeljek.
Ráncos csizmám hogy ragyogott,
Kezemben virágcsokor illatozott.

Mire oda értem kedvesem javában vigadozott.
Elkéstem drágám, sáros lett a csizmám.
Jobb is, hogy így jártál,
Mert különben egész életedben bánnád,
Hogy nem lett sáros a csizmád.

B. Haraszin Erzsébet

AZ ANYÓS

Van nekem egy anyósom, úgy bizony.
Úgy szeretem, azt senkinek el nem mondhatom.
Ő is szeret engem, szavamra mondom, nagyon,
Bárhová is megyek, ott lóg a nyakamon.
Ha megyek az utcán, el sem hagyhatom,
Hát nincs okom, hogy szeressem nagyon?
A férjemmel beszélek, ő ott van, ott bizony,
Hát miért ne szeretném én az anyósom?
Minden fillért a fogához ver, úgy bizony,
Mily jó, hogy ily takarékos az anyósom.
Nem panaszkodom, nincs rá semmi okom,
De esküszöm, boldogabb lennék, ha nem lenne anyósom.

B. Haraszin Erzsébet

2004.05.08.

AZ EGÉRKE

Két cica mászott a tetőre.

Egyikük fehér, a másik meg szürke volt.

Azon vitáznak: kié legyen az egérke?

- Az enyém lesz! - szólt a szürke kiscica.

De ehhez mit szól vajon az egérke?

Rohan szegény, hogy mentse az irháját,

Rohan szaporán, lyukat keresve,

Riadt kis szívét a remény élteti.

Ugrik a fehér, lapul a szürke:

Vajon mennyit ér az egérke élete?

Hála az égnek, boldog az egérke:

- Ott egy egérlyuk, meg vagyok mentve!

B. Haraszin Erzsébet

2005. 08.

AZ ÉLET

Az élet olyan, mint a malomkerék.

Vigyázz a búzaszem ne te légy,

Mert elpusztulsz, mint ősszel a légy.

Ezért hát mindig készen légy,

Mert kiszalad kezedből a lét.

Mert egyre forog a malomkerék,

Annak ezer év is kevés.

Hisz azért malomkerék, aki az életbe lép,

Legyen mindig tettere kész.

Jön az ár, a földremegés,

Ezért légy mindig tettere kész.

Az élet nagyon nehéz,

De te légy bátor és merész.

Ne hagyd, hogy összezúzzon a malomkerék,

Magadnak mindig ura légy.

B. Haraszin Erzsébet

2004.05.01.

AZ ÓCEÁN

Messze járok szép hazámtól,
Apámtól s drága jó anyámtól,
Messze járok szép Magyarországtól.
Hazám iránt a vágy szívemben tűzként lángol.

Bármerre járok, sehol nem vagyok otthon,
S bár mindenem van - hiányzik az otthon.
Levél ha érkezik, szívem lázasan dobog:
Mi van a levélben, mi van otthon?

Mielőtt felbontom, százszor elgondolom:
Mi újság nálunk, hogy van a családom?
Hogy hazámat újra lássam, alig várom,
Sehol sincs jobb helyem, mint szép Magyarországon.

B. Haraszin Erzsébet

AZ OTTHON

Messze járok szép hazámtól,
Apámtól, drága jó anyámtól,
Messze járok szép Magyarországtól.
Hazám iránt a vágy szívemben, mint tűz lángol.
Bárhol járok is, sehol nem vagyok otthon.
Ha levél érkezik, szívem lázasan dobol.
Mi van a levélben, vajon mi van otthon?
Mielőtt felbontom, százszor is meggondolom:
Vajon mi újság, hogy van a családom?
Hogy hazámat újra lássam, alig várom.
Sehol sincs jobb helyem, mint szép Magyarországon.

B. Haraszin Erzsébet

2004.08.03.

AZ ÖREGANYÓ

Öreganyó ül a padon, arcát ezer ránc fedi,
Megfáradt két kezét ölébe teszi,
Öreg szemét homályos köd fedi,
Álmából csak az esti harangszó ébreszti.

A régmúltat könnyes szemmel felidézi,
Ifjúságát szálló fellegek közt keresi.
Özvegyi fátylát fájó szívvel viseli,
Senki sincs, ki hordani segítsen neki.

Udvarát apró lépteivel méregeti,
Gyűrött ruháját fáradtan rendbe szedi.
Megfáradt szemével férje képét nézegeti,
Csöndesen ennyit mond:,, Talán jobb így neki..."

B. Haraszin Erzsébet

AZ ÖREGKOR

Miként az érett búza kaszára vár,
Akképp a megfáradt öregember a halálra vár.
Ajka foghéjasan fittyen alá, néha még károg, mint holló madár.
Elszállt már minden, minden messze már,
Kár, kár, de kár.
Hol van az ifjúság a szerelmes nyár,
Mikor még huncutul nézett egy szoknya után.
Elszállt már minden, minden messze már,
Kár, kár, de kár.
Háta görbe két karja ölébe,
Szemében fájdalmas könnye.
Két karja ökölbe,
S föl néz az égre,
És így kiált:
Jöjj halál, jöjj végre már!
Nem csábít szoknya sem szerelmi láz,
Már csak rád várok jó öreg halál.
Kezem reszket lábam, fáj,
Halál már csak téged várlak.
Szemem könny borítja, ajkam mosoly el nem hagyja,
Jöjj halál, jöjj.

Testem csak éles kaszádra vár.
Nincs az a madár, ki azt mondaná,
Kár, kár, de kár, jer halál, jer ide már.
Síromnál kacag sok ifjú lány:
Itt nyugszik egy vén szoknyavadász.
Miért háborogsz?
Mit háborogsz te ember,
Hisz nem vagy te tenger?
Hullámaival vele szembe nem szállhatsz, mert össze zúzza a hajódat.
Hullámai halódra tornyosulnak
S akkor már hiába kiáltasz.
Bármely hűséges a csapat,
A hajód darabokra szakadt.
Egyet akarjatok, s amellet kitartsatok,
Hogy hajótok mielőbb érjen partot.
Ott összefogjatok és ott egymás karjaiba, boruljatok.
A tenger nagyobb hatalom nálatok,
Ne akarjatok a tengerrel vívni harcot.
A hullám összetöri hajótok, de ti örüljete, hogy szabadok maradtok.
Ne akarjátok legyőzni a világot, mert az sokkal, sokkal nagyobb nálatok.
Jusson eszetekbe törött hajótok,
S adjatok hálát Istennek, hogy a szilárd talajra lépett lábatok.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 05. 01.

AZ ŐSHON

Messze járok szép hazámtól,
Anyámtól és jó apámtól,
Messze járok szép Magyarországtól...
Hazám iránt a vágy szívemben, mint tűz lángol.

Bárhol járok, sehol sem vagyok otthon,
Bár mindenem van: hiányzik az otthon.
Levél, ha érkezik, szívem boldogan dalol:
Vajh mi van a levélben, mi van otthon?

Mielőtt felbontom, ezerszer meggondolom:
Vajon mi újság, hogy van a családom?
Hogy hazámat újra lássam, alig várom,
Sehol nincs jobb helyem, mint Magyarországon!

B. Haraszin Erzsébet

2007.06.20.

BALLAG EGY HÁTIZSÁK

Ballag egy hátizsák, benne a sok tudomány.
Addig-addig ballag, míg egy iskolát nem talál.
Úr Isten! Kit visz az a hátizsák?
Nem látszik alóla más, csak pusztán két pici láb.
Most megáll. Pihenni kellene már,
Hisz alig bírja el azt a sok tudományt.
És ismét megindult a hátizsák:
Hátrálni készül már.
Lassan emelkedik, egyre magasabban jár,
De jó, hogy van a lépcsőnél korlát.
Szegény hátizsák! Oly fáradt már,
Keresi, vajon hol van az osztály.
Lehuppan egy padra, súlya nagyot ránt,
És bíz, rögvest a földön a hátizsák.
Ám lássatok csodát:
A zsák alól kibújik egy kislány!
Nagy nehezen feláll,
Diadalmasan így kiált:
Nesze neked, te sok tudomány!
Hát itt maradsz, te hátizsák!

Ám jön a tanár, s közben így kiált:
Kié ez az óriási hátizsák?
Julcsa rémült arcot vág.
Tanárnő kérem! Enyém a hátizsák.
De, Tanárnő kérem!
Nem bírom már!
Föl kéne emelni: benne a sok tudomány.
Tanárnő kérem, segítsen már!
Tanárnő igyekszik, fölkapja a táskát,
S eközben a padba veri orrát.
Uram Atyám! De nehéz a hátizsák!
Julcsa, máskor ne hozz ennyi tudományt!
Itt az iskola, megtanít mindenre.
Holnaptól nem kell a nagy zsákot cipelned!

B. Haraszin Erzsébet

BOCSÁSS MEG, KEDVESEM

Bocsáss meg, kedvesem,
Hogy levélben kérem meg kezed.
Élnem csak érted érdemes.
E papír bírja érzelmemet.

Ha előtted állok, ajkam megremeg,
Mint szentséget ejtem ki gyönyörű neved.
Csókkal borítanám hamvas arcodat,
Csak tereád bíznam életemet.

Ha dalol a madár, érted epedek,
Ha kacag a gerle, érted remegek.
Már látni vélem gyönyörű szemedet,
Csókolni vágyom szűzies testedet.

Óh, add nekem hófehér kezedet,
Óh, add nekem hófehér lelkedet!
Ha előtted állok, nincs szavam,
Szememre köd borul unos-untalan.

Bátorságom e levél, kérlek,
Jöjj, Jöjj hát a pap elé.
Jöjj hát szerelmem az oltár elé.
Válaszod remegve várom én.

Szerelmünk őrizze szent pecsét,
Áldásul kérjük Isten szeretetét.

B. Haraszin Erzsébet

BOLDOG VAGYOK

Boldog vagyok, mert újra táncolok!
Jöjj velem, s te is táncolj!
Két lábam ismét mozog,
Meggyógyították a doktorok.
Köszönettel vajon kinek tartozom,
Hogy én újra táncolok?
Meggyógyítottak az orvosok,
Mert ők tudósok.
Tudást nekik Isten adott.
Hálával, köszönettel kinek tartozom?
Istennek, ki meggyógyított,
Orvosnak, ki talpra állított.
Köszönettel Istennek s orvosnak
Tartozom.
Doktorok! Gazdagot s szegényt
Egyformán gyógyítsatok,
Mert Isten nektek erre tudást adott!
Legyen egyforma gazdag s szegény,
S éltesse mindenkit a remény!
Ti azért vagytok, hogy gyógyítsatok,

S tudástokért Istennek hálát adjatok.

B Haraszin Erzsébet

Budapest, 2007.06.07.

CSAK CSENDESEN, KEDVESEM

Csak csendesen, kedvesem,
tt vagyok, ne félj, veled vagyok,
Megfogom két kezed,
Vigyázok rád, kedvesem.

Csak csendesen pihenj,
Hisz fáradt vagy már.
Pihenj kedves, én őrzöm a tüzet,
Vigyázok az égő lángra.

Vigyázok rád...
Vigyázok a kis szobára...
Vigyázok, hogy égjen a lámpa,
Vigyázok, hogy meleg legyen a kis szobában.

Csöndes az utca, kutyák sem ugatnak.
Látod? Ők sem zavarnak!
Megyek, párnám igazítom,
Hajad megsimítom, arcod megcsókolom.

Ó, jaj neked, vén bolond!
Asszonyod rég nincs ágyadon!
Testét rég befedte sírhalom.
Ó jaj, rég eltemetted, te vén bolond!

Könnyeidnek utat engedsz,
Ajkad remeg, te vén bolond!
Nyugodj végre meg, hisz beteg volt,
Pihenni ment!

Angyalokkal játszik odafenn. . .
Vagy, talán érted énekel?
Ki tudja, mit csinál, te vén bolond...
De nyugodj meg, nyugodjál végre meg!

A sors adta őt neked,
S vele mindent, mi jó lehet.
Köszönd a sorsnak, te vén bolond,
Hogy őt, pont őt adta teneked.

B. Haraszin Erzsébet

CSAK EGY PERCET KÉREK...

Csak egy percet kérek,
Hogy imádkozzak mindenkiért.
Imádkozzak öregért, megfáradt betegért,
Imádkozzak holtakért, élőkért!

S imádkozhassak az egész világért.
Egy percet kérek, nem sok talán, hogy
Örökkön-örökké álljon és viruljon az egész világ!

Tiszta, kék ég alatt
Szabadon szálljon a madár,
Nyugton legelésszen mindenütt a birkanyáj.
Ne robbanjon bomba, ne dőljön össze a ház,
Élvezze boldogan
Minden ember saját otthonát.

Csak egy percet kérek,
Gyűljön össze a nagy tanács,
És együtt kiáltsák: béke van!
Örökké szabad a világ!

Ne öljék egymást,
Szűnjön meg a hatalmi vágy!
Hisz az élet nem más, mint
Életből a halálig tartó nagy utazás.

B. Haraszin Erzsébet

CSALÁDI FÉSZEK

Volt egy kis ház, nádas volt a teteje,
Egy nagycsalád boldogan élt benne.
Ha hideg volt, fűtött a kemence,
Öt-hat gyermek boldogan ölelte.
Hideggel, éhséggel mit sem törődve,
Éltek szegényen tiszta szeretetben.
Ha osztózni kellett egy szelet kenyéren,
Nem voltak irigyek, éltek békességben.
Teltek az évek, dolgoztak serényen,
Mire felnőttek, más lett az élet.
Halványodni kezdtek a gyermeki emlékek,
Odalett, tönkrement a családi fészek.
Nyoma sincs semminek, meleg kemencének,

Nincs olyan íze már egy darab kenyérnek.
A szülők elmentek, nekik véget ért az élet.
Vajon hol vannak, merre járnak a szerető testvérek?

B. Haraszin Erzsébet

DALÓJ, KIS BOHÓC

Kis bohóc, tiéd az egész porond,
Téged figyel tátott szájjal
A sok kis poronty.
Énekelj, dalolj, kis bohóc!

Ha szíved fáj, akkor is dalolni kell,
A kis bohócnak örökké élni kell.
A szíved együtt dobogjon mindenkiével,
A bohócnak bánata nem lehet.

Egyedül csak ő az, ki mindig megnevettet!
Kezedben hegedű, de hangja nincs,
Aki megérti, annak kincs.
Hangtalanul is lehet zenélni, dalolva is lehet sírni.

Titkold, ha elhagyott, kit szerettél,
Mert holnap a porondon ismét szerepelned kell.

Ha elfáradtál, álmodban mosolyogsz,
S a sok kacagó gyermekre gondolsz.
Nékik kell a nevető bohóc, szükség van rád.
Úgy énekelj, mintha hallaná az egész világ!

Én is voltam bohóc, de nekem porond nem jutott,
Mégis-mégis mindenki rajtam kacagott.
Ruhám rongyos volt, arcom piszkos.
Látod, kedves kis bohóc?
Így is lehet valaki nagy bohóc!
Vagyonom nem volt, szerettem elhagyott,
Így lettem én örökre
Csavargó bohóc.

B. Haraszin Erzsébet:

2005. 08.

DALOLJATOK, MADARAK

Daloljatok, madarak, itt van a szép tavasz.
Minden fán rügy fakad,
Semmi sem hervatag.

Falevelek takarnak, fészeknek fedelet nyújtanak.
Otthont ad fiókáitoknak,
Daloljatok hát, madarak.

Nincs szebb, mint a szép tavasz,
Mezei virágok hajladoznak.
Gerlék turbékolnak, majd szépen csókolóznak.
Őket nem zavarja a holnap,
Ők mindenütt otthon vannak.
Vadgalamb fészket nem rak,
Azt hiszi, hogy másban bízhat.
Elhagyja a fiókákat, mert fészket sohasem rak.

B. Haraszin Erzsébet

ÉBREDJETEK!

Fiatalok, öregek ébredjetek!
Itt a szép tavasz, itt az új kikelet,
gyönyörű kikelet.
Szunnyadó fák ébrednek,
hoznak új rügyeket.

Tavaszi szellő járja be a réteket,
éneklő madarak fújják éneküket.
Tarka szárnyú pillangót kerget egy gyermek,
közben jó nagyokat nevet.

Két kezét összecsapva megfogott egyet.
Szomorúan látja, minden hiába.
Tarka lepkének halálát okozta.

De ti örüljetek!
Csodáljátok, élvezzétek az életet!
Járjátok a mezőket, erdőket!
Gyűjtsetek gyönyörű emléket!

Látjátok? Mindent, mi szép lehet?
Mezők s erdők új életre keltek.
Adjunk hálát Istennek,
hogyminket is új életre keltett!

Szabadok vagyunk mint a madár,
téli álmunknak vége már.
Nem rejt rabul egy kis szoba,
hív a virágzó tavasz illata.

Madár is párját keresi,
tollát ékesíti.
Ne adjátok meg magatokat a kornak,
néktek is virágok nyílnak!

Még mindent elérhetsz,
csak légy kicsit merészebb!
- az élet neked is részed.

Haraszin Erzsébet
2004. 08. 12.

ÉDESAPÁMHOZ

Édesapám, úgy vártad jöttömet!
Míg Anyám vajúdott - tervezted jövőmet...
Nézted a csillagot... Vajon hol vagyok?
Boldogan vártad a virradatot.

Tudtad, hogy holnapra veled vagyok,
Nyújthatod felém szerető két karod.
Tudtad, hogy akkor már veled leszek,
Boldogságod elárulta mosolyod.

Gyöngé testemet széltől is óvtad,
Fölemeltél, ha véletlen elbuktam.
Köszönöm a szép születésnapokat,
Édesapám, köszönöm, hogy tiéd vagyok!

Megismertem egy gyönyörű világot,
A csodaszép, igazi földi boldogságot.
Ígérem, Édesapám, mindent meghálálok,
Leküzdök vihart, messzi távolságot!

Utamba semmi, semmi sem állhat,
Ha óvhatom az én Édesapámat.
Tiszta szívből, lelkemből imádlak,
Becsületes magyarnak nevelted leányod.

B. Haraszin Erzsébet
Budapest, 2007.06.07.

EGY SÍRHALOM

E sírhant, melyet könnyeiddel locsolsz,
Apád az, ki nyugszik ott.
Két kezével érted dolgozott,

Kezében kenyeret tartott s nem botot.

Elhagyott, bár nem adtál rá okot,
Elhagyott, mert e szent hazáért vívott harcot.
Vére harcmezőn folyt,
Mert karja egy golyót kapott.

Ha rád gondolt fájdalma alább hagyott.
Boldog volt, hogy fiáért, s a szent hazáért harcolhatott.
Enni sem mindig kapott,
Lőtt karjával mégis tovább vívott harcot.

Álmában is te voltál ott,
S a szent föld, melyért harcot vívott.
Szíve magyar földre vágyott,
Fiával együtt megérni a szabadságot!

De néki e boldogság meg nem adatott,
Mert a halál rajta diadalmat aratott.
De arca akkor is mosolygott,
Mert e szent honért hozott örök áldozatot.

Könnyeiddel öntözd e sírhalmot,
Mert egy hős ki nyugszik ott.
Emléke szívedet táplálja,
Hogy légy apádnak méltó utódja.

Vigyázz a honra, e szent földre,
Mert ki tudja mi lesz belőle.
Szükség van minden dolgos kézre,
Szükség van erényre!

Légy társaidnak előőrse,
S vidd őket a temetőbe!
Mutasd meg nekik, kik nyugszanak e szent földbe,
Értetek s értünk haltak hősi halált!

Emlékünkben örökké hősök, hű katonák maradjanak!

B. Haraszin Erzsébet

ELEK

Elek, mikor megismertelek
El sem hiszed, hogy megszerettelek.
Pedig mily boldogan öleltelek,
Elek, nem tudom, mi történhetett.
Elek, de én úgy megszerettelek.
De te csak játszottál velem. Elek,
Óh, de kár, hogy megszerettelek.
Múltak az évek, de én mindig kerestelek,
De sajnos soha többé nem leltelek. Elek,
Pedig úgy bíztam, lesz egy kis gyerek,

Kire veled együtt, Elek, gondot viselek.

B. Haraszin Erzsébet:

2005.

ERDŐBEN SZERETNÉK ÉLNI

Erdő közepén szeretnék lakni én,
Erdő közepén, a természet lágy ölén.
Ott, hol mókusok ugrálnak fák tetején,
Ott szeretnék örökkön lakni én.

Békében hallgatnám a madarak énekét,
Nézném őzgida kecses szökkelését,
Tó tükrén nézném gyönyörű fejdíszét,
Ezüst halacska csillogó pikkelyét.

Szabadon járva-kelve,
Semmitől sem félve, remegve,
Természettel élve tiszta szeretetben.
Nagyon kérlek vigyázz az erdőre!

B. Haraszin Erzsébet

ÉVA

Óh, Éva! Te vagy a bűnnek okozója!

Mit kerestél a paradicsomba?

Miért kellett neked az az alma!

Nem volt jó a paradicsomba?

Látod, mit tett az az alma!

Bűnt hozott az egész világra.

Most viszont minden hiába,

Ádámnak torkán akadt a csutkája.

Azóta is minden nő sajnálja,

Hogy te vagy a világnak ősanyja.

Miért raktál örök bűnt a nyakunkba,

Hidd el, nekünk nem hiányozna az az alma.

Miattad van az anyának fájdalma,

Mikor gyermekét a világra hozza.

Éva, mehetnél volna a pokolba,

Nem lenne a világnak most gondja!

B. Haraszin Erzsébet

FÁJ A FOGAM!

Szenvedek, nem tudok sem enni, sem inni, muszáj a vizitdíjat befizetni?

Dolgoztam, fizettem eleget, én mégis ennyire szenvedek?

Doktor úr, legyen olyan kedves, ígérem, később majd fizetek!

Még hogy fizet?

Miután kihúztam s engem örökre feledett?

Doktor úr kérem, ne lássam többé az eget, ha én önnek utólag nem fizetek!

Jöjjön, fogja meg kezemet, kihúzom én ingyen is, de panaszának nem adok helyet.

Köszönje meg, hogy csak ennyit szenvedett, de jószágom ígérje senki nem tudja meg.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 10. 06.

FARSANGI SZERELEM

Farsangra talán kinő a ló farka,
Akkor eljössz velem, babám, a bálba!
Táncot jár a pezsgő a pohárban,
Az lesz a legboldogabb éjszakánk.

Ne félj, nem hagylak el téged soha,
Addig semmiképp, míg tart a éjszaka.
Aztán mehetsz szépen egyedül haza.
Nem örök a farsangi éjszaka!

Ha jó leszel - megkereslek karácsonyra,
Fölkaplak ölelő két karomba,
Csókot adok bársonyos orcádra,
Úgy repülünk a messzi mennyországba.

Rég kinőtt már a ló farka,
Gyere, menjünk a farsangra!
Miért nem voltál jó angyalka?
Mehetsz babám a pokolba!

B. Haraszin Erzsébet

2004. 08. 06.

FEHÉR RÓZSA

Nincs szebb, mint a fehér rózsza,
Tiszta leány tűzpiros orcája.
Szűzies orcáját napfény beragyogja,
Nem büszke, bár lenne rá száz oka.

Hófehér ruháját szellő simogatja,
Karcsú derekát szőke haj takarja,

Szinte repül csöndesen osonva...

Vajon ki lesz méltó csókjaira?!

Tán egy barna? És ha csalfa?!

Vigyázz nagyon, földreszállt angyalka!

Az út tövissel van kirakva,

Vigyázz, kinek leszel nyíló rózsaszála!

Szirmaid ne szórd az út porába,

Mert széttiporja gonosznak a lába.

Szépségednek nem lesz ragyogása,

Rózsafádnak nem lesz új hajtása.

B. Haraszin Erzsébet

FÖNN A MAGASBAN

Ott fönn a magasban, hol a füst gomolyog,

Mondják sokan öregek

ott, csakis ott leszünk boldogok.

Ott, hol a holdfény a csillagokkal

összeragyog.

Mondják sokan öregek,

ott leszünk csak igazán boldogok.

Ott, hol nincsenek szegények.

öregek s gazdagok.

Ott, hol nem fagynak

gyermekarcokra mosolyok.

Mondják sokan öregek.

ott, csak ott leszünk boldogok.

Ott, hol nincs sem közel, sem távolság.

Ott, ott minden egészen más.

Ott, hol csak fény van,

s csak csillogás, ragyogás.

Ott az élet egészen más.

Minden ember odavágy, mert azt hiszi,

ott vár az igazi boldogság.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 08. 03.

A GÓLYAMADÁR

Gólyamadár, ne szállj tovább,

Házunkon régi fészked vár.

Itt a patak, nádas, mocsár,

Hol terített asztalka vár.

Békából családod nem szenved hiányt,

Mocsár sem veszi észre a béka híját!

Jöjj hát bátran, fehér gólyamadár,

Jöjj, siess hát, a gyermekek várnak rád.

Vár már rád gyönyörű gólyahírvirág,

Vár rád a kék ég, ragyogó napsugár.

Csodás falusi emberek várnak itt már rád.

E falu legyen szeretett hazád.

B. Haraszin Erzsébet

2007.06.19.

GYÖNGYHARMAT

Gyöngyharmat csillog a réten.
Napsugár simogatja szelíden,
Majd boldogan fürdik a kéklő tó vizén.
Hullámai a partnál megtörnek,
megszelídülnék.

Napsugár fürgén táncolva tovaoson,
Hol itt, hol ott, megpihen a partokon.
Már ébred a nádas, a napsugárnak integet,
És javában csicseregnek a verebek.

A gólya méltóságteljesen lépeget
(békára les).
Csőre csattan - béka megvan,
De ő áll tovább nyugodtan.

Dolgában semmi sem zavarja,
Tőle zümmöghet szúnyogok hada.
A gólya, a dolgát végezve
Elszáll a magas kéklő égben.

A fiókák várják, csőrüket kitátva,
Vajh mit hozott a gólya-mamájuk?
Fiókáit megetetvén, ő tova szállá,
S a tóparton ismét megáll.

Csónakján siklik egy halász,
Csöndesen így szól: „Ne félj, gólyamadár!
Nem bántalak. Hopp, ott egy új falat!"

Őrizd a nádast, véd a madarat!
A természet így örökre szép marad,
Ne irtsd a nádast, rétet, fákat,
Legyen mit mutatni az unokáknak!

Hadd lássák ők is halászni a gólyát,
Láthassák etetni a fiókáját,
Hallhassák verebek zivaját,
Láthassák halászni az öreg halászt!

B. Haraszin Erzsébet

2005.

HA KOPOGNAK

Ha kopognak az ajtón, nyisd ki,
Ha gyermeked áll ott sebzetten, segíts neki.
Nyújtsd két karod, kebleden adj helyt neki,
Ne kérdezz semmit, ha látod könnyeit.

Nem tudhatod, mi az, mi fáj neki,
Kérdésed talán jobban öntené könnyeit.
Kenyeret, finom mézes bort adj neki,
Fájó sebeit talán enyhítheti.

Ha rongyos a ruhája, ne szólj neki,
Rongyos ruháját fájó szívvel viseli.
Csak ő tudja ki az, ki üldözi,
Talán keserű sorssal üldözi.

De te nem ügyeltél szomorú lányodra,
Szívét apai csókok nem vidítja.
Nem kacag rád két gyönyörű unoka,
Hagytad, hogy lányod kötelet rakjon a nyakára.

B. Haraszin Erzsébet

HA LEHUNYTAD SZEMED

Ha lehunytad két szemed,
Minden, mit kívánsz, a tiéd lehet.
Magadhoz ölelheted kedvesed,
Csak tartsd lehunyva mindkét szemed.
A férfi, kit te nagyon szeretsz,
Talán holnapra a tied lehet.
Átkarolja vágytól remegő testedet,
Csak kérlek, maradjon csukva a szemed.
Álmodban a csókja a tiéd lehet,
S kit szeretsz - szívből ölelheted.
Ha reggel kinyitod ragyogó szemed,
Kit meglátsz - ő a kedvesed.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 05.

HALK ZENE SZÓL

Ott, messze távol, valahol
Halk, lágy zene szól,

Ifjú pár egymás karjába borul,
Arcukon mint rózsza, szerelem virul.

Köröttük búzatábla virul,
Felettük pacsirta dalol,
Ki tudja, hol járnak, messze valahol,
Szívükben öröm és béke honol.

Távol vannak mindentől, távol,
Messze-messze a földi világtól,
Nem tudnak elválni egymástól,
A holnap reményében búcsúznak egymástól.

B. Haraszin Erzsébet

HALLOD–E, TE KIS TÖRPE

Hallod-e, te kis törpe,
E korsó sör nyom a földbe.
Vagy nem félsz tőle,
Hogy dőlsz bele a gödörbe?
S aztán, jaj neked, kis törpe,
Ha be lesz az orrod törve.
A törpe ne öntse bánatát a sörbe,
Mert aztán foroghat körbe-körbe.
Vajon ki tudja, mi történik ott a gödörbe’?
Várhatsz rá, míg jön egy másik törpe,
Kivel esnél boldogan szerelembe.
S két törpe lett a gödörbe’,
S bizony-bizony három jött ki belőle.
Harmadikat a sors megölelte,
Óriás lett belőle, de ő sohase ment a gödörbe.

B. Haraszín Erzsébet

2004. 04. 29.

IDÁHOZ

Óh, Ida jöjj velem a hídra!

Nézz a Dunára, nézz a csillagokra!

Vár ránk egy gyönyörű, csodálatos éjszaka.

Sétálok át Pestről Budára.

Kéz a kézben sétálva, meglátsd, csodálatos az éjszaka.

Fakadjon ajkunk dallamra, boldogan megyünk haza.

Sétáljunk át Pestről Budára,

Egy jó vacsorára.

Ne félj, hazaérünk legkésőbb hajnalra.

Gyöngéden tette kezét Ida derekára,

Úgy mentek át a hídon Pestről Budára.

De nem vacsorára,

Egy csókos éjszakára.

Boldogan ébredtek egymás ölelő két karjában.

B Haraszin Erzsébet

IMA A MAGYAROKÉRT

Uram, nézz le teremtményeidre,
Nézd, hogy el vannak keseredve,
Szemeik könnyekkel vannak megtelve,
Arcaik könnyekkel vannak fürdetve.

Uram, nézz le, kérlek szenvedő teremtményeidre,
Házaik tűztől, víztől összedőlve,
Nincs kenyér a kezükben.
Menekülnek, mint bűnös lelkek, nyugvó helyet keresnek.

Jóllehet bűneik hegyet söpörnek,
De Uram, kíméld meg az öreget és a gyermekeket.
Ne hagyd el őket, mert elvesztek.
Menekülnek, keresnek, idegen, ismeretlen földeket,
Bízva, talán valahol megpihenhetnek.

Istenem, könyörögve kérlek,
Ne hagyd magára a magyar népet!
E nemzet úgyis egy maroknyi,
Uram, ne hagyd őket jobban megfogyatkozni.
Ne hagyd a világot szenvedni.

Az emberek már nem bírják terheiket viselni.
Egy talpalatnyi földért egymást ne öljék,
Legyen végre minden nemzet közt béke.
Adj a magyar nemzetnek termő, gyümölcsöző földeket.

Az emberek többé ne éhezzenek,
Uram, jusson el imám szent füleidbe,
Viselj gondot a fölnövő nemzedékre,
Imám itt bevégezvén, de örökkön-örökké él bennem a remény.

B. Haraszin Erzsébet
2005.

ÍROK NÉKTEK EGY DALT

Írok néktek egy dalt,
Egy dalt, mely lelkemből fakad.
Nékem már új rügy nem fakad,
Mert senki nem érti e dalt.

Lelkembe markol a lant,
Mi lehet ott lent alatt?
Hajam megritkult, fogam kihullt,
Elhalkult az is, mit a szél dúdolt.

Arcomra már nem csálnak mosolyt.
KI az, ki igazán tisztán boldog volt?
Lelkembe mindig béke honolt.
Velem mindig csak a szél dalolt.

Előttem ott volt mind, ki holt.
Lelkemre fekete fátyol hullt.
Hittem benne, mindez csak a múlt.
Istenem, szomorú emberből lett holt.

B. Haraszin Erzsébet
Budapest, 2007. 07. 31.

ISTEN VELED, MARIKA

Isten veled, Marika,
Vakok s idősek ápolója!
Sorsod másfelé vezérli utad,
Menj hát békével,
Emléked örökre velünk marad.

Az udvaron csöndesen beszélgetünk,
S rád forró szeretettel emlékezünk.
Ha betegek voltunk megfogtad kezünk,
S vigasztaló szavad gyógyír volt

Nekünk.

Ha lelkünk sérült,

Hozzád mehettünk,

Sötét felhő is szétfoszlott felettünk.

Idősek, nővérek anyja voltál,

S a vakokhoz szeretettel odaálltál.

Ha volt benned szomorúság s bánat,

Mi nem tudtuk, mert ajkad soha nem

Hagyott el panaszt.

Menj új utadon, Isten fogja két kezed,

Mi idős vak emberek lélekben ott

Leszünk veled.

Kegyetlen sors, mely ezt tette velünk,

S veled.

Bármennyire fáj, meg kell tanulni élni

Nélküled.

Jöjj vissza hozzánk, te angyali lélek,

Adj új reményt idős életünknek.

Itt szavam véget ér, mert búcsúznom fáj,

Te maradj önmagad és örökre a mi

Marikánk.

Isten fog vigyázni rád,

Mert földre küldött egy igazi angyalkát.

B. Haraszin Erzsébet

2004.04.30.

JÓ KOMÁM

- Jó estét, kedves, jó komám!

- Adj Isten neked is, komám!

- Mi történt veled, jó komám?

Jól látom? Rongyos a gatyád?

- De, betyárul, jó komám!

Hol van a kutyád, komám?

- Még hogy az én kutyám?

Hisz nekem nincs kutyám!

- Még hogy nincs! A kapuba várt rám!

Kérlek, cseréld ki a gatyám!

- No-no! Nem úgy van az, komám!

Hisz nekem is alig van gatyám.

- De mit mondok az asszonynak? Vár rám,

Még azt hinné rólam, van új babám!

- Ugyan már, drága jó komám,

Lásd be végre, öreg vagy te már.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 04. 30.

KARÁCSONY

A Karácsony jöttét mindenki várja,
Nem gondolnak másra, csak a fenyőfára.
Talán gondolnak idős mamára,
Ő a Karácsonyt remegve, szívszorítva várja.

Fiát várja a kapuban, ünnepi ruhában.
Az udvart százszor is széltébe-hosszába járja,
De senki sem áll meg szúrágta öreg kapujánál.
Egyetlen fiát hiába várja fejedelmi vacsorára.

Az asztalt többször is körbejárja,
De senki sem jön a fejedelmi vacsorára.
Az udvar kapuját könnyes szemmel zárja,
Reggelre keserű könnyeitől átázott a párna.

B. Haraszin Erzsébet

KEDVES BARÁTOM

Kedves barátom!

E levelet néked írom,

remélem időd nem rabolom!

Barátságunkra jól emlékszem,

te voltál a védő szentem!

Benned mindig bízhattam,

bánatomban hozzád fordulhattam.

Visszasírom ifjúságom,

bár, nem volt benne boldogságom.

Éveim múlását már alig számolom,

kevés örömöm mellett több a szomorúságom.

Nékem már nem maradt más, csak a nyíló gyöngyvirágom,

bárhová megyek is, helyem nem találom.

Vannak gyermekeim nagy a családom,

szeretetükre hiába vágyom.

Mindegyik azt mondja: sok a gondom.

Nincs idejük meghallgatni anyai panaszom.

Szomorú szívvel írom levelem,

ha időd engedi, kérlek, válaszolj nekem!

Te is nehezen járod az utad jól tudom.
Nem tudom gondolsz-e rám, kedves barátom?
Ha időd nem rablom,
Írj egy pár sort, ígérem, leveled örökre megtartom!
Néha még a mezőt járom, de szépségét már nem látom.
Örökös könny takarja szemeim, így telnek idős napjaim.
Olykor a kapuba ki állva várom fiaim,
pedig tudják bánattól telve telnek napjaim.
És egyre nehezebbek a terheim!
Ezennel levelem bezárom,
És búcsúzom tőled, kedves, régi barátom!

B. Haraszin Erzsébet

2004. 04. 29.

KÉK IBOLYA

Kék ibolyát láttam hervadó levéllel,
Egy szerelmes kislányt két kisírt szemével.
Térdre hull a virág előtt,
Kókadtt szirmait keblére ölelve,
Szerelmi bánatát a virágnak halkan elmesélte.

Én is hervadok, de nem a nap tüzétől,
A szívemet szaggató szörnyű szerelemtől.
Könnyíteni akartam földúlt lelkemen,
De erre alkalmat sehol nem lelhettem.
Így jöttem tehozzád, te hervadó virágszál,
Mert jól tudom,
Bánatom veled örökre sírba száll.

B. Haraszin Erzsébet
2005.

KÉT SZÁL RÓZSA

Két szál rózsa csókolódzik,
Boldogságról, szép jövőről álmodozik.
Harmatvízzel megmosakszik,
Meleg napsugárral törölközik.

Éjjel - nappal mindig nyílik,
Hűs nyári szellővel hajladozik.
Szirmaikra szálló méhekkal vitatkoznak,
Ott az akác jobb mézet ad.

Labdarózsa hófehér ruhában,
Piros rózsát derékban átkarolja.

Úgy táncolnak ezüst holdsugárban,
Csókjaikat csak ő látja.

Nem vágnak egy kis szobába,
Kisszobába kis asztalkára.
Őket ott szomorú hervadás várja,
Jobb nekik a holdfényes éj szakában.

B. Haraszin Erzsébet

KI LÁTTA LUCI FERKÓT?

Hisz elhagyta munkahelyét a pokol tornácot.

Vagy talán megint járja a világot?

Bűnre csábít öreget s diákot?

Ferkót ha látjátok, hát elfogjátok.

Farkánál fogva a pokolba hurcoljátok!

Torkából fakadnak sátáni kacajok.

Azt hiszitek, jól tudjátok, hogy:

Én lennék a ti Luci Ferkótok?

Járjátok, a világot s keressétek,

Vajon ki a ti Ferkótok?

A nagyoktól én nagyobb vagyok,

A ti zsebetekbe mélyen matatok.

S még ti maceráljátok a ti Ferkótok?

Hisz zsebetekben csak üres erszényt találok,

Ha nem hagynám ott a pokol tornácot.

Ki lenne, ki vigyázna rátok?

Ördög vigye a fajtátok,

Ha Luci Ferkóban nem bíztatok.

Hát gyertek velem, megmutatom a poklot,

Ha akarnátok is ti oda be nem juthattok.

Mert annyian vagytok, ti sátán fiak,

Száz pokol is kevés lenne fiaitoknak.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 05. 05.

KIS EMBERKE

Van egy kis emberke,
Meglapul teljesen a fűben
Katicabogarat keresve.
Talán tetszik a piros színe,
Vagy talán a fekete pöttye?
Katica többször körbe repülte...
A kisember titkon leste,
S reménykedve, csendesen figyelte.
De mert semmiképp el nem érte,
Füstbe ment minden terve.
Így hát az apját kereste:
Vegye őt mielőbb ölébe.

B. Haraszin Erzsébet

2004. ápr. 29.

KIS NEBULÓ

Óh, te drága kis nebuló,

Az ajkad, mint máskor,

Ma miért nem mosolygó?

Vagy talán baj van a fogaid körül?

Hisz édesanya sokszor mondta:

„A cukorkarágás fogaid romlását segíti elő.”

Avagy hiába a jó tanács?

Ha cukorkát mindenütt tömkelegével látsz?

Csábító az, már ha ránézel,

S nem tudsz ellenállni erős vitézséggel.

B. Haraszin Erzsébet

KIS TAMÁS

Hallod-e kis Tamás?! Vége van az óvodának,
lettél iskolás.

Örömében tapsol, táncol kis Tamás.

Hallod-e Laci?! Nem vagyok óvoda,
lettem iskolás.

Akkor bizony nagy bajba' vagy kis Tamás,

Tudod mily nehéz lesz a tanulás?

De erre az egészre nem is ügyel kis Tamás.

Futkározik nagy örömmel ide –
oda kis Tamás.

Egyszer aztán elmúlt a nyár, jön a tanulás.

Vidáman ment az iskolás kis Tamás.

Kétszer keltő mennyi az, ha jó a számítás?

Vajon mennyi, mennyi lehet? -
gondolkodik kis Tamás.

Húha, de nehéz ez a szörnyű tanulás!

Gondolkodik, forgolódik kis Tamás.

S bizakodik, reménykedik,
majd megoldja más.

Óh, mért nem maradtam végleg óvodás?

Bár...

B. Haraszin Erzsébet

LASSÚ ÉBREDÉS

Téli álmukból lassan ébredeznek a fák,

Simogatja őket langyos napsugár.

Tavaszi szellő dúdolva jár,

Ébresztő, ébresztő, itt a tavasz,

Itt a rügyfakadás!

A tél is szép volt, mi tagadás,

De itt az idő, hagyjátok abba az alvást!

A napsugár egyre több meleget ad,

Lassan ébredszik mező és határ.

Fűszálak is lassan növekednek,

Harmatcseppekben megfürödnek.

Napsugárban törölköznek,

Mire minden téli álmát alvó nép felébred.

Addigra már a fákat díszítik a

Gyönyörű friss rügyek,

A jó meleg napsugárban lassan-lassan

Szépen fejlődnek.

Az emberek üde zöld levelekben,
Gyönyörű virágokban gyönyörködnek.
Mezei virágok is egyre nagyobbra nőnek,
Szemeket gyönyörködtetően.
Gyermekek ajkáról vidáman száll az ének,
Tavaszi napfénnel táncra kelnek.

Csodás szárnyú pillangókat kergetnek,
Megcsodálják a már virágba szökkenő
Gyönyörű rügyeket, s boldogan várják
A mosolygó friss gyümölcsöket.
Őrizzétek a csodás természetet, hogy
Szép magyar hazánkban boldogok legyetek!

B. Haraszin Erzsébet

LÁTTAM EGY ANGYALT

Láttam egy angyalt,
A kék égben szállt,
Enyhe szellő lengette rajta
A hófehér ruhát.
Az angyal csak szállt, szállt,
Szárnyait kitárva,
S egyszer csak leszállt
Egy szegény család udvarára.
Két kezét összetette,
Száját imára nyitotta,
S a szegény család otthonát
Csöndben megáldotta.
Szárnyát lengetve
A magas égre nézve,
Isten áldását a szegény
Családra kérte.
Angyalka dolgát végezve,
Fölemelkedve ismét
Fölszállt a kéklő égbe.
Tovarepülve mindenütt
Dolgát végezve,

Mindig csak imádkozott,
Az istent kérte:
Ne hagyd el, atyám
A világot,
Te teremtetted embert,
Megannyi állatot s virágot.
Óvd meg, angyal a háborútól
Az egész világot.
Téged dicsérnek kicsik
És nagyok, add meg Uram,
Hogy senki benned ne legyen
Csalódott.
Ne szomorkodjanak a sírhantok,
Ne legyen sehol ismeretlen halott.
Legyen hazájában minden
Ember boldog,
Élvezze minden ember, mit
Tőled kapott.
Legyen a te szent neved
Örökké áldott.

B. Haraszin Erzsébet

LEPKÉ

Fiammal virágzó réten jártam én,
Ott lepkét fogtunk: ő, meg én!
Nevettünk nagyokat: ő, meg én,
Fiam derűs arccal kérdezi: - „Apu, hol a lepkém?”

- Itt van a kezemben, ne félj, őrzöm én,
S ígérem, ha akarod, elengedem én.
- Óh, Apu, kérlek, ne engedd el még,
Had fogjak hozzá még egy lepkét.

- Kisfiam, hisz teles-tele a rét,
Ha akarod, foghatsz akár tíz lepkét.
Nézd, ott repül egy, s ott még egy, szárnya kék!
Már sokan vannak, nézd milyen szép.

Apu széttárja két erős kezét,
Nézi a lepkét, de az meghalt rég.
- Apu, mit tettél, miért ölted meg?
- Óh, kisfiam, hisz oly gyöngye volt még.

B. Haraszin Erzsébet

LEVÉLKERINGŐ

Megsárgult falevelet visz a szél,
A szél a levéllel táncra kél.
Pihenésre nincs remény, csak
Forgatja, pörgeti az őszi szél.
Hullott sárga falevél, az életed
Már mit sem ér, messze visz az őszi szél.
Tán letesz egy dombnak tetején,
De mire megpihennél,
Jön egy újabb forgószél, s
Veled ő is táncra kél.
Kegyelemre nincs remény.
Elhagytad gyökered,
Mert a viharos szél feletted
Úrrá lett.
Egyre csak forгат, táncoltat,
Panaszodra nem hallgat.
Élettelen lettél,
Egy völgyben megnyugodtál,

Majd hópihéből szemfödelet kaptál.

Új tavaszt már nem láthattál,

Szelek szárnyán nem ringatóztál.

Te kis táncos sárga levél,

Ugye azért boldog voltál?

Társaidkal pompás lombként

Patak partján a vándornak

Hús árnyat nyújtottál.

B. Haraszin Erzsébet

2005.

MÉG DOBOG A SZÍV

Még dobog a szív, még él a kislegény,

Atyám, vajon ki hal meg ezért az életért?

Két anya sír ugyanazért,

Mindkettő egy-egy életért.

Vajon ki az, ki meghal az életért?

A szemek könnyesek, kié ezért, kié azért.

Valaki meghal a másikért.

Orvosok jönnek, sietnek...

Ők életet mentenek.

Majd az egyik örömtől,

másik bánattól könnyezik. . .

„M meghalt a lányom...”

„De él az én fiam!”

Az orvos kezében hatalom van:

Az egyik él, mert szívet kapott.

A másik meghalt, de szívet adott.

Él a fiam, köszönöm, Atyám,

Remélem, jobb lesz ezután.

Az anya arcán öröm-mosoly suhan át

Boldogan öleli magához kisfiát.

A másik anya könnyet ejt halott lányára,

Fájdalommal kiált a világba:

„Nem látom többé mosolyát!

Doktor úr, jó gyermek volt, higgyen nekem,

Kérem, segítsen énnekem,

Élessze újra gyermekem”

„Anyuka, megtenném, higgyen nekem,

De nem vagyok mindenható!

A baleset, mit elszenvedett,

E gyöngé testre tett keresztet.”

B. Haraszin Erzsébet

MEGTANULOK ÚSZNI

- Tanár úr, kérem! Hogy kell úszni?
- Egyszerű, fiam. Veszél egy fürdőnadrágot, egy fürdősapkát, s beugrasz a mélyvízbe. És persze utána tempózni.
- Azt meg hogyan kell csinálni? Hisz egyebet sem teszek, mint próbálok tempózni!
- Ja, kérem! Nem kell mindjárt a mélyvízbe ugrani! Csak lassan, gyakorlással lehet előrejutni!
- De tanár úr, kérem, muszáj ezt aprózni? Nem lehet azonnal magasra jutni?
- Ha dobogóra gondolsz fiam, muszáj megtanulni úszni!
- De tanár úr, kérem! Hisz meg van hirdetve a verseny, s nekem feltétlen, muszáj nyernem!
- Hát akkor mindent bele! Hisz senkinek sincs ideje. Mindenki siet, mindenki nyerni szeretne! Ha nem tanulsz meg tempózni, soha sem fogsz dobogóra jutni!
- De tanár úr, kérem! Van pénzem! Pénzért nem lehetne?
- Ja, fiam. Hát mért nem ezzel kezdted? Ez mindjárt más! Így egészen

más! Tanítok neked egy új technikát! Légy mindig gyors, mókás! Hidd el, nem is kell semmi más!

Fönn állsz a dobogón, nyakadban aranyérem, de vigyázz rá, mert odáig nem mindenki ért el! S ha már a nyakadban van, vigyázz! Meg ne fojtson, mert a büszkeségtől megdagad a torkod! Őrizd, mint királyi koronát, nehogy levegye fejedről más!

B. Haraszin Erzsébet

MI VAN ODAÁT?

Mi van odaát?

Pokol vagy tán a mennyország?

Mi van odaát,

Könny és gyász?

Ott mindenki leveszi álarcát, álruháját?

Mi van odaát?

Ott van gazdagság, ott van királyság?

Vagy tán a szegénység, a nyomor, a szomorúság?

Mondjátok meg hát, mi van odaát?

Van gyermekkacagás?

Van angyali tánc?

Angyali mosolygás?

Vajon mi van odaát?

Ott nem lesz palást, ott nem lesz szennytakarás?

Ott mindenki egyenlő?

Ott senki sem más?

Szeretném tudni, mi van odaát?

Ragyog a nap, nyílnak orgonák?

Ott egyforma a kacagás?

A pokolba hát, mi van odaát?

Azt tudom, mi van ideát,

Szegénység, sírás és jajgatás,

Itt nem vagyunk egyformák.

Vajon így van ez odaát?

Itt kínozz a vakság, a megaláztatás.

Vajon így van ez odaát?

Ott sem leszünk egyformák?

Akkor hát minek az odaát?

Lesz feltámadás, lesz új világ, ahol nincs vakság, nyomorúság?

Add, uram, legyen feltámadás, legyen béke, örök mosolygás és
kacagás!

B. Haraszin Erzsébet

MÉRT FÉLSZ AZ ÖREGKORTÓL?

Mért félsz az öregkortól?

Talán az asszony korholt?

Szűk lett a nadrág amit hordol,

Hm, hm gondoskodni kell újról.

Kihíztad nadrágod,

sok volt a jóból?

Dús hajad hullatod,

pénzed mind elmulatod?

Asszonyod otthon totyorog

S magában fortyog, s motyorog.

Hol jár már megint ez a vén bolond?

Csak nem tán ismét szerelmes lett?

Hisz ifjú korában vele ez oly sokat megesett.

Észre kéne vennie, hogy megöregedett.

De ez nem baleset, viseld bátran öregségedet.
S ne keseregj azon, hogy a nadrágod összement.

B. Haraszin Erzsébet

2005.

NAGYIKÁM

Úton vagyok hozzád Nagyikám,
Kis szobád átöleli a boldogság.
Hiányzol nagyon drága Nagyikám,
Ne félj semmitől, én vigyázok reád.

Fehér hajad csillog, mint holdsugár,
Szemed csillog, mindenütt Nagyikám.
Veled szeretnék örökkön élni itt,
Nem találni tőled sehol jobb Nagyit.

Vidám mosolyod felüdít,
Nagyi nagyon jó veled itt.
Unokád neked mindig segít,
Gondos szereteted így sem fizetheti.

B. Haraszin Erzsébet

NAPSUGÁR

Aranyló napsugár játszik csörgedező patak vizén,
Mint aranyhajú tündér táncot jár a víz tetején.
Mintha mondani szeretné; végre, véget ért a zord hideg tél,
Enyhe szellő fuvolázik alvó fák tetején.

Azt dúdolja; ébresztő, elmúlt a tél, itt az új kikelet,
Hozzatok sok rügyeket, a napsugár ont rátok bőséges meleget!
Madarak is elhagyták téli helyüket,
Ők is élvezik a tavaszi meleget.

Ragyogó kéklő ég alatt vidáman repkednek,
A télről hamar megfeledkeznek.
Ébrednek erdők, mezők, virágzó rétek,
Hozzatok hát fák, bokrok üdítő zöld rügyeket.

Díszítsék tarka virágok a kiskerteket,
Kacagó gyermekek kergessenek gyönyörű szárnyú lepkéket!

Semmi sem lehet szebb, mint a csodás új kikelet,
Madarak rakjanak újra fészkeket!
Vidítsák föl az embereket, örüljünk együtt egy új életnek,
S óvjuk a természetet!
B. Haraszin Erzsébet
2005.

NE SÍRJ, ANGYALOM

Ne sírj, angyalom, a napsugár már táncot jár a hajadon.
Ne sírj, angyalom, én itt vagyok és őrködöm fölötted nagyon.
Vigyázok rád én édes angyalom,
Könny ne folyjon arcodon, én itt ülök és őrködöm ágyadon.
Mindent megteszek légy boldog angyalom,
Gyönyörű arcod ne takarja fájdalom.
Nincs okod sírni, én szeretlek nagyon,
Piciny fejed pihenjen vállamon.
Mire a nap magasan jár, fájdalmad messze már.
Olyan vagy, mint didergő kismadár,
Ne félj, itt van a te szerető édesapád.
Repülsz veled hét határon át,
Hallgatjuk együtt tündérek dalát.
Mindenütt ott leszek te gyöngye virág,
Mert én vagyok a te szerető édesapád.
Gyógyuláshoz Isten segítséget ad,

Csak hinni kell Isten szent szavát.
Az angyalok fentről vigyáznak rád,
Ne vess kicsim, az nekik is boldogság.
Éj fekete hajad beragyogja az éjszakát,
S világít, mint szentjánosbogár.
Te kedves kókadt kis virág,
Várnak rád sok szép csodák.
Isten után édesapád vigyáz reád.

B. Haraszin Erzsébet

NE SÍRJ, ÖREG AKÁC

Ne sírj, öreg akác, lesz még szép tavasz,
Lesz még gyönyörű nyár, lesz még neked
Gyönyörű lila ruhád.

Gyöngyharmat, mint kaláris díszíti ruhád,
S ragyog rád ezernyi napsugár.
Árnyékodban megpihen Vándor legény s vándor leány.

Illatoddal elandalítsz legényt s leányt,

Madarak serege csicseregve száll, ők is
Megcsodálnak téged, öreg akác.

Elindul a legény s a leány, énekük messze száll.
Egyre távolodik az Öreg akác,
Legény és leány forró csókot vált.

Kéz a kézben mennek tovább, keresni egy kis tanyát,
Hol fészket rak legény s leány.
Megvan a kis tanya, ifjú pár otthona!

Álmukban gyermekek zivaja, szülők boldogsága.
Gyermekek jönnek s megtelik a kis tanya udvara,
Gyermekekacagással megtelik a messze pusztá.

Lassan felnőnek, a kis tanyából lassan elrepülnek,
Évek múlva összeülnek, sok minden
Csodáról szülőknek mesélnek.

A szülők görnyedten s fáradtan hallgatják a
Szebbnél szebb történetet, s közben eszükbe jut
Az öreg akác, ahol oly rég megpihentek.

Lassan elindulnak, botra támaszkodnak,

S közben az öreg akácra gondolnak: vajon ott van-e még?

Vajon pompázik-e még?

Pihenjünk meg alatta, mint valaha rég.

Áll még az öreg akác, lombjai megritkultak,

Virágai elhervadtak, de a régieknek hűs pihenőt nyújtottak.

Vándor legény s vándor leány lassan feláll,

Megfáradtan mondják: Isten áldjon, öreg akác!

B. Haraszin Erzsébet

2005.

NÉHA - NÉHA

Néha-néha úgy szeretnék messze tájra menni,

Néha-néha úgy szeretnék boldogságban élni.

Úgy szeretnék az ajkamon csókokra ébredni,

Boldogságban, mint a madár messzire repülni.

Orgona csokorral kebledre borulni,

Pacsirtával, hűs szellővel néked üzeni.

Szerelmem a távolságot is legyőzi,
Úgy szeretnék valakivel boldogságban élni.

Néha-néha úgy érzem, hogy nem hiányzik semmi,
Néha-néha úgy érzem, boldog leszek csak érte kell nyúlni.
Lila akácot látni nyiladozni, virágát érezni illatozni.
Alatta a boldog kiscsaládról álmodozni.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 05. 05.

NEM SZABAD

Nem szabad sírni, ha fáj a szív,
Dalolni kell, hogy másokat felvidíts,
Ha sírsz, úgysem érthetik,
Hogy mi fáj - meg sem kérdezik.

Ha dalolsz - hangodban kedvüket lelik,
Sőt, kérnek, dalolj még nekik.
A vidám embert szeretik,

Így hát inkább dalolj nekik.

Az emberek a napfényt szeretik...

Szép meséket mesélj nekik.

Csak nagyon szépeket mondj nekik -

Az emberek a vidámságot szeretik.

B. Haraszin Erzsébet

2005.

NEM VAGYOK MÁR IFJÚ. . .

Nem vagyok már ifjú leányka,

Arcomat száz ránc takarja.

Arcomon elhervad a szűzies rózsza,

Ajkam nem perzseli szerelem csókja.

Senki sem mondja: de szép leányka,

Karcsú derekán ring a babos szoknya.

Senki sem mondja: állj meg egy szóra,

Csókot adok hamvas ajkaidra.

Megyek az úton botra támaszkodva.
Karomon lóg egy elnyűtt kosárka.
Hiába voltam falu legszebb lánya,
Egyedül maradtam az egész világban.

Néha még rám susog egy öreg nyárfa,
Sorsomat egyedül csak ő szánja:
Hol van a gyermeked, falu legszebb lánya?
Ki tudja, hol ring derekán babos szoknyája.

B. Haraszin Erzsébet

NEM VAGYOK VILÁGTALAN

Vak vagyok, de nem világtalan,
Én is járom a világot, mint más, boldogan.
Szívemben, lelkemben örökös béke van,
Mint másoknak, nekem is boldog családom van.
Mint mások, én is járom az utamat boldogan,
Én is érzem, ha virágzó, gyönyörű tavasz van.
Gyermezem, ha kérdez, válaszolok boldogan.

Vak vagyok, de nem világtalan.
Kezemben mindig fehér bot van,
Bárhol vagyok, mindig velem van.
Ne mondjátok a vakra, hogy világtalan,
Mert ő is itt él, ebben a gyönyörű világban!
B. Haraszin Erzsébet
2004. 05. 04.

NÉZD NAGYAPÓ!

Nézd, Nagyapó! Esik a hó!
Juj, de jó! Végre jöhet a szánkó!
Kérlek, hozd gyorsan Nagyapó!
Ugye, addig nem olvad el a hó?!

Addig is repül, száll a hógolyó,
Nagyapó fejéről leesik a kalap – huú, de csuda jó!
A gyerek kacag, s tapsol – hüű, de csuda jó!
Nagyapó is neveti, miközben fenyíti – no-no!

Kérlek, ne haragudj Nagyapó!
Úgy örülök, hogy végre esik, hull a hó.
Jól van hát, te kis bohóc,
Azonnal itt lesz a szánkó.

Futnak már lefele, porzik a hó,
Van is már sok gyerek, arcuk ragyogó.

Készül a hóember, hüű, de csuda jó!
Orrának csakis egy nagy sárgarépa volna jó.

Hozza már Fecó. Vagy talán Jocó?
Vidáman mondják: Ez inkább bohócnak volna jó!
Múlik a perc, múlik az óra, nem figyelnek Nagyapóra:
Srácok! Irány haza! Mert bíz kihűl a vacsora.

B. Haraszin Erzsébet
2004. 05. 08.

NINCS, KI SZERESSEN

Elvittek engem messzi vidékre,
Nem várt rám más, csak a sötét este,
Testvérem vállára ráborultam könnyezve,
„Hol van az anyu, hisz itt van az éj?”

Testvérem kezét fejemre tette:
„Ne félj, húgom, anyu megjön reggelre”.
Reggelre kelve néztek körbe-körbe,
Anyám nem volt sehol a közelbe.

Hiába kerestem, hiába kutattam,
Anyám eltűnt a messzi távolban.
Hiába hívtam sírva, zokogva,
Mi végett születtem, ha nincs aki szeressen?
B. Haraszin Erzsébet

ÓDA A VAKOKÉRT

Esti misére hív a harang,
Lágyan turbékol, mint a galamb.
Istenünk, tehozzád szól a harang,
A te kezedben a hatalom nagy.
A vakokért is szóljon a harang,
Ők is tudjanak élni boldogan.
Szívükben, lelkükben szeretet van,
Nyújts nekik támaszt és vigaszt
Erős, szerető karoddal.
Ne mondják rájuk, hogy világtalan,
Ne hagyd egyedül, vigasztalan,
Nekik is szól, zúg az a harang,
Adj erőt, hogy éljenek vigaszban.
Ha elesnek, emeld fel őket magasra,
Hogy hirdessék szereteted szerte a világban,
Isten gondot visel a vakokra.

B. Haraszin Erzsébet

ÓH, JAJ, JAJ NEKEM

Kidurrant a kocsikerekem!
Atyám, most mi lesz velem?
Hisz nincs velem a pótkerekem.
Atyám, otthon felejtettem,
De sebaj, úgy kell nekem,
Mert mindig csak a csinos nőket figyelem.
Óh, Istenem, jaj nekem, szegény fejem!
Hát itt a pusztában mi lesz velem?
Otthon vár a szép feleségem,
Otthon vár két gyönyörű gyermekem...
Óh, Atyám, segíts nekem! Jaj!
De semmi baj. Jön valaki:
Egy gyönyörű, szőke csaj.
Hajaj, megint nagy a baj.
- Bocsásson meg, kedves hölgyem,
Nagy bajban vagyok, segítené nékem?
- Óh, uram, szívesen,
Csak mondja, mit tegyek?

- Jaj, drága hölgyem, szépségem,
Kidurrant a kocsikerekem.
Otthon vár a szép feleségem, két gyermekem,
Ugye, segít nekem?

- Semmi baj, itt a pótkerekem, szívesen átengedem!
Leírom címem és nevem,
De, ugye nem lesz ebből szerelem?
- No lám, ezt nem ígérhetem,
Mert szavamra, ön nagyon tetszik nekem!
S ha tehetem, ígérem, visszafizetem.
Nem tehetem, hogy kezét megkérjem,
De csókját örömmel veszem.
Testét boldogan ölelem, ám kétlem,
Hogy ebből nem lesz szerelem!
Két szeme mosoly, ajka dallam,
Asszonyom már kicsit untam,
De ezt neki sose mondtam.
Szerelmes már régen voltam,
Szerelmet már rég vallottam.
Óh, nagy szerelem, de kár,
Hogy most ért engem ez a kár!

B. Haraszin Erzsébet

OSTOBASÁG

Ostobaság keseregni a múlton,
Azt már megváltoztatni úgysem tudod.
Nézz előre! Menj, menj a cél felé!
Légy kíváncsi! Eléred-é?

Céltalan élni nem szabad.
Tűzz magad elé új célokat!
Ha elérted e célokat, mosolyra fakadsz.
Így hát ne add meg magad!

Sorsod nem mindig kegyes,
de azért te ne keseregj!
Mosolyogj, nevedd!
Meglásd, minden-minden könnyebb lesz.

Légy erős, határozott,
s feledd el a bánatot!
Szépségből neked is jutott,

rád is ragyognak a csillagok.

Szíved dobogjon szebbnél szebb dallamot,
ne vívjon a sorssal harcot!

B. Haraszin Erzsébet

OTT MESSZE TÁVOL

Ott messze távol a szél dúdol,
Ott dolgozik a sok-sok fogoly,
Mind-mind egyre gondol:
Vajon mi lehet otthon,
Vajon ég-e a lámpa,
Van-e még petróleum?
Hogy van a kisfiam,
S hogy van a leányom?
Fogolynak lennem nem egy álom.
Lehajtja fejét s pihen
Egy öreg szalmazsákon.
A csillagokat nézi,
Szemét elkerüli az álom:
Messze vagyok, távol
Szép szülőházámtól.
Társaim jajgatnak,
Miért vagyok távol,

Miért szakítottak el
Szép szülőhazámtól?

Anyám talán imakönyvre hajol,
Ajka csöndesen imát mormol:
Istenem, szabadítsd meg fiam,
Az orosz fogságból!
Magyarország, hol született,
Idegen föld nem ad neki nyughelyet.
Ez az ország visszavárja,
Mint hős katonát,
Sírját itt takarják őszi rózsák.
Ha fiam elvesztem, legyen
Nyughelye Magyarország.
Itt süttött először arcára
A ragyogó napsugár.
Fogolytársai is szabadok legyenek,
Mert rájuk is várnak
A világban gyermekek.
Mindenki éljen békében,
Csendesen, könny ne csillogjon
Anyák szemében.

Uram, szabadítsd fel a világot, s
Minden-minden országot, hogy
Saját hazájában találjon
Végső boldogságot.

Szíve ne fájjon, lelke ne
Sajogjon, hogy ölnie kell, hogy
Ő életben maradjon.

Mennie kellett, mert besorozták,
Számára nem volt más választás,
Hátán volt a nehéz harci zsák,
Száját nem hagyta el más,
Csak egy-egy sóhajlás.

Óh, te drága szülőhazám,
Szép Magyarország! Remélem
Engem élve vagy halva
Visszont látsz. Remélem, átölel
Szerető édesanyám, s ha
Visszontlát a család, remélem,
Mindenkire örök boldogság vár.

B. Haraszin Erzsébet

ÖREGEK, NE FÉLJETEK

Idősek, öregek, ne féljetek,
Csillag ragyog felettetek.
Szép ifjúságtok ne feledjétek,
Biztos van róla szép emléketek.

Bárhol éltek, isten veletek,
Az otthon, hol éltek, szép lehet.
Idősek, öregek, ne csüggedjetek,
Tápláljatok új reményeket.

Csillag ragyog fejetek felett,
Szívetekből szóljon az ének.
Ha énekeltek, könnyebb lesz terhetek,
A múltért ne keseregjetek.

Mindenki felett szállnak az évek,
Fejükre ezüst koronát tesznek.
Szemükben halványulnak a fények,

De ők is látják a szépet.

B. Haraszin Erzsébet

ŐSZI NAPSUGÁR

Ősszel is meleg a napsugár,
Ha két szerető szív egymásra talál.
Nékik is nyílik az őszi rózsaszál,
Nékik is nyílik egy új világ.

Egy szerető pár, ha egymásra talál,
Ott nincs ősz, se tél, tavasz és nyár,
Ott csakis egy van, -
Egy igaz boldogság.

Nem kell félniük attól, ami fájt,
Elmúlt, s arra fátylat vetünk már.
Várjuk azt, mi a boldogság,
Nekünk jó az őszi napsugár.

Mi boldogok vagyunk akkor is,
Ha nem süt már,
Mert tudjuk: ránk a boldogság vár.

Új tavasz és nyár.

Sok-sok orgonavirág, sok-sok rózsaszál,

A boldogság mindkettőnkre vár.

Messze már az, ami fáj,

Hogy boldog légy, - gondolj rá.

Előtted a világ, előtted minden mi boldogság.

Előtted, csak érte hajolni muszáj.

Ne légy büszke, ne légy más,

Légy te mindig őszi napsugár!

Ragyogj rám reggeltől estig,

S majd a csillagok ragyognak tovább,

Mert a hajnal minket boldogságban talál.

Miénk lesz minden, minden ragyogás,

Miénk lesz a gyönyörű sok-sok virág.

Nekünk dalol majd a madár, ketten járjuk a határt,

Magunkba szívjuk a virágok illatát

S áldjuk Isten akaratát.

Isten akarata, mi mindenkire száll,

Legyen boldog az, ki egymásra talál,

Ne fájjon nekik semmi, mert minden kár,
Hadd legyen boldog az ifjú pár.

B. Haraszin Erzsébet

ŐSZI SZÉL

Őszi szél játszik hulló falevéllal,
Dúdolva viszi messze, tova a réten,
Mint anya gyermekét bölcsőben ringatja,
Hulló falevélnék nincs jövője, csak múltja.

Őszi szél suhan lágyan dúdolva,
Ő a nyarat nem siratja.
Elhervadt a sok virág, nincs már illata,
Lassan a csillogó, hajnali dér betakarja.

Térjen nyugovóra minden virág,
Pihenjenek a gyönyörű gyümölcsfák.
Őszi szél suhan tovább, lágyan simogat
Sok nádfedeles tanyát.

Nyáját is hazahajtja a Juhász, jön a tél,
Meg ne fagyjanak a birkák.

Jön a karácsony, várják a kis Jézuskát,
Hogy melegíteni tudják puha jászlát.

Énekkel üdvözlik a kis Királyt,
Megszületett Jézus,
Eljött a Messiás,
Mindenki boldog s vidám.

Gyönyörű a tél is, nemcsak a nyár,
Mikor hó fedi hegyek ormát,
Akkor a legtisztább, hófehér,
Csillogó-ragyogó a világ.

B. Haraszin Erzsébet

PATAK PARTJÁN

Csobogó kis pataknál láttalak meg Téged,
Szívem irántad szerelemre ébredt.
Nem mertem szólni, csak távolról néztem,
Mint pillangó, suhantál tova a réten.

Arcod kerestem a patak ragyogó tükrében,

De Te már messze jártál a patak végtelenében.
Követtem messziről távolodó lépteidet,
Észre sem vetted, hogy hazáig kísértelek.

Vártam a napot, hogy ismét kövessetek,
Óh, Istenem, de nagyon megszerettelek!
Kerestelek, mint anyát a kisgyerek,
Óh, Istenem, add, add, hogy vele legyek!

Elmúlt a nyár, elmúlt az ősz,
Óh, Istenem, óh, Istenem, hiába vártam őt.
Nem találtam benne hű szeretőt,
Óh, Istenem, nagy kár, hogy más öleli őt.

B. Haraszin Erzsébet
2005. 07. 08.

PÉTER

De szeretlek, Péter,
A vállamig érsz fel.
Tele vagy te ésszel,
Bár csak egy kevéssel.

Így talán nem hagysz el

Drága kicsi Péter!
Én majd törődök a pénzzel,
Te csak szeress engem, Péter!

Nem számít a centiméter,
Pótolhatjuk egy kisszéssel!
Az ágyunkat sem mérték el,
Nem lesz majd baj a mértéssel.

Ha két karod engem ölel,
Testem lázasabban tüzel,
Ha két karom téged ölel,
Többé szűz már nem leszel.

B. Haraszin Erzsébet
2005.

SÁRGARÓZSA, FEHÉRRÓZSA

Sárgarózsa, fehérrózsa,
Nem szól rólatok a nóta.
Nincs szebb, mint egy ifjú csókja,
Nincs szebb, mint a fehérrózsa, sárgarózsa.

Ott pompáznak rózsakertbe,

Szerelmes ifjak örömére.
Hú szíveket melengetve,
Gyere rózsám a kedvemre.

Táncba viszlek még ma este,
Rózsát teszek kebleidre.
Ott lesz néki legjobb helye,
Emlékeztet szerelmünkre.

Fehérrózsza, sárgarózsza,
Megszületett már a nóta.
Minden ifjú ezt dalolja,
Nincs szebb, mint a sárgarózsza.

B. Haraszin Erzsébet

SÖTÉT FELHŐ

Sötét felhő takarta be a kék eget,
Aztán nagy vihar kerekedett.
Tört, zúzott, semminek, senkinek
Nem kegyelmezett.

Rügyező fákat gyökerestől tépett,

Házakról sodorta le a födémet,
Madarak serege riogva repdesett,
Tetemük szanaszét heverték.

E látvány szemet nem
Gyönyörködtetett.
Ki tudná megállítani a
Kegyetlen természetet?

Az embernek a szép s a jó természetes,
A rossz, természetellenes.
Pedig az életünk is
Bármikor viharos lehet.

Becsülj meg minden percet,
Nem tudod, életed mikor ér véget.
A vihar elvonult, az ég kitisztult,
Szívünk s lelkünk ismét felvidult.

B. Haraszin Erzsébet

SZENT KARÁCSONY

Szent karácsony éjszakáján kisdéd született,

Bárányok közt a jászolban megmelegedett.
Édesanyja, Szűz Mária nézte gyermekét,
A világnak Megváltója, ím, megszületett.

Három pásztor messze földről, ím, megérkezett,
Odamentek köszönteni a szent gyermeket.
Dicsérvén az Urat, mind letérdeltek,
„Ajándékot hoztunk, Uram, de csak keveset.

Úgy siettünk, ahogy tudtunk, csillag vezetett,
Tőle értesültünk, hogy Megváltó született.
Szent karácsony éjszakája emlékezetes,
Mert a földre a Megváltó ma megérkezett.

Bűneinket megbocsátja, ezért jött közénk,
Legyen bennünk mindörökre hit, béke és
Szeretet."

B. Haraszin Erzsébet

SZERETNÉM A SZERELMEDET

Szeretném a szerelmedet örökké érezni,
Szeretném a csókjaidat örökre élvezni,
Szeretném, ha arcodat nem öntené el pír.
Ha szemembe néznél, tiszta lenne,
Mint a kék ég.
Boldog lennék két karodban, mint
Fészekben a madárfióka.
Ne légy másé, csak az enyém,
Ha kell, éltem adom éltedért.
Melletted örökre illatos lenne a rét,
Ereszünk alatt fecskék csicseregnének.
Melletted a tél is nyár lenne.
Kiskertemben örökös napfény,
Udvarunkban gyermekkacagás lenne.
Kell ettől nagyobb boldogság?
Gyermeünk arca virulna, mint rózsaszál,
Nincs nagyobb boldogság a szerető családnál.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 04. 28.

SZŐKE TISZA

Ha majd eljön az alkony,

S állsz a Tiszaparton.

Várj reám, én édes galambom,

Nézem, ki van a kompon, ott vagy-e, galambom.

Hallgatjuk a békák karát,

A sok-sok tücsök muzsikáját,

Nézzük a Szőke Tisza partját,

Hallgatjuk a fűz lágy susogását.

Hallgatjuk szerelmes szívünk dobogását,

Öleljük magunkhoz a hold ezüst ragyogását,

Énekeljük együtt a szerelem dalát,

Szeressük együtt a Szőke Tiszát.

B. Haraszin Erzsébet

2005.

TÁNCOLNI HÍV AZ ÖRDÖG

Táncolni hív az ördög a pokol fenekére,
Úgy tombol a zene tán sosem lesz vége.
Sátán leány szemet vettet egy karcsú legényre,
Addig táncoltatja, míg van benne lélek.

Ördög leányai szinte összevesznek,
Enyém lesz ez a szőke karcsú legényke.
Enyém lesz kiállt a legvénebb,
Ugrik a katlantól akár egy véreb.

Arcán diadal enyém a legényke,
Hozzatok koronát, szépet a fejére.
Egyyel több került a pokol fenekére,
Bűneit hiába bánja szőke karcsú legényke.

Préda lett belőle ördögök körébe,
Életét bűnben büszkén fecsérelte.

Nem kímélt szüzet, gyöngé testet,
Kapzsisága öltött benne ördögi testet.

B. Haraszin Erzsébet

TAVI RÓZSA

Tavi rózsá ring a tó vizén,
Mint hattyú lebeg rajta könnyedén.
Nap melengeti, szellő simogatja,
De csodás valamennyi szirma!

Az ember csak nézi, csodálja,
Vajon ki az, ki ily gyönyörű ruhát adott rája?
Lehet, hogy a rózsá is csak a természet csodája?
Isten az, ki ily csodás ruhát szabott rája!

Hattyú nem zavarja,
Szikakötő nem hálózza,
Csak úszik-úszik a tavon lassan ringatózva.
Éj anyó betakarja, holdsugár koszorúzza.
Óh, bárcsak én is lehetnék tavi rózsá!
Tavaknak büszke királya, -
Királyi palástom borítanám rája.

Óvnám vihartól, széltől,
Hogy mindig a tavon legyen.
Emberi szemnek örökkön-örökké
Gyönyörködtetőn.

B. Haraszin Erzsébet

TÁVOL VAGYOK

Távol vagyok, mindentől távol,
Messze tolt a világ magától,
Talán már nem is vagyok én itt,
Mert minden nélkülem történik.

Nélkülem múlik tavasz és nyár is,
Nélkülem múlik el a majális,
Amikor a szőlő borrá forr,
Nélkülem múlik el a mámor.

Amikor mások esküvőre mennek,
Addigra engem rég eltemetnek,
Fejfának fakeresztet tesznek,
Engem örökre elfelednek.

B. Haraszin Erzsébet

2007. 08. 14.

TI VÉTKESEK

Álljatok meg végre, ti vétkesek.
Hisz már égig érnek a bűneitek!
Mit tesztek, észre sem veszitek?
Elvesztitek a hazát s a nemzetet.

Ne csak nézzetek, de lássatok is!
Ne csak panaszkodjatok, de cselekedjete is!
Hol biztos a talaj, ahová léphetsz ma?
Térjete meg, ti vétkesek, több hibát el ne kövessetek.

Szeressétek az életet, s védjétek a magyar nemzetet.
Számuk egyre kevesebb. Ki mer itt szülni gyermeket?
Adjatok munkát, kenyeret, had egyenek az emberek.
S akkor talán nem lesztek vétkesek.

Ébresszétek fel a haldokló magyar nemzetet,
S akkor majd dicsőség örökíti meg nevetek.
Legyetek fáklák a sötétben, járjatok élen becsületben!
Mutassátok meg országnak-világnak:

A magyar nemzet soha, soha meg nem hátrálhat!

B. Haraszin Erzsébet

2007. 06. 21.

TÚL A TISZA PARTJÁN

Túl a Tisza partján van egy kis tanyám,
ott él boldogságban szerető anyám.
Apró gyermekeim játszanak az udvarán,
kacagásuk vidám, csilingelve száll.

Az ablakunk alatt öreg hársfa áll,
enyhe szellő hozza felénk illatát.
Az udvarunk közepén egy gémeskút áll,
a vályúhoz egyetlen tehenünk inni jár.

A tyúkok vidáman kotkodálnak,
édesanyámnak friss tojást tojnak.
Szívemből szeretem ezt a kis tanyát,
hullámozó Tisza-víz illatát.

Esténcént hallgatom őzek susogását,
hallgatom a békák kuruttyolását.
Hallgatom tücsökzenének lágy muzsikáját,
mely vidámmá teszi anyám kis tanyáját.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 05. 12.

TÜNDÉRMESE

Mondok nektek egy szép mesét,
Mit álmodtam a tündérek szigetén.
Felettünk csodásan kékllett az ég,
Boldog voltam a tündérek szigetén.

Ott hallottam mennyei zenét,
Láttam a tündérek vidám életét.
Istenem, ott minden oly mesés,
Bárcsak élhetnék a tündérek szigetén!

Aztán jött a szomorú ébredés,
Eltűnt minden, mi meseszép.
Szívemben máig él a remény:
Egyszer ébren álmodom a tündérmesét.

B. Haraszin Erzsébet

ÚJRA ÉLNI!

Szeretnék újra születni,
Szeretném a világot átölelni.
Gonosznak, bűösnek megbocsátani.
A gonosszal, rosszal szembeszállni.

Védeni azt, ki beteg s védtelen,
Segítségül nyújtanám két kezem.
Akkor meg tudnám, ki az, ki védtelen,
Ki kiált segítségért szüntelen.

Újra kellene születnem szüntelen,
Segítő kezem mindenütt ott legyen.
Versenyt futnék tolvajjal szüntelen.
Istenem, ezért kellene újra születnem.

Istenem, ha ezt egyszer megtehetem,
Bűnös múltam talán jóvá tehetem.
Nem kellene félnem, remegve reszketnem.
Bűneimet örökre feledhetem.

Ha életem még egyszer kezdhetem,
Az igazság, szeretet szent lesz nekem.
Istenem, kérlek, adj esélyt nekem,
Mondd, hogy bűneim jóvá tehetem.

B. Haraszin Erzsébet
Budapest, 2007.06.07.

URAM, ÉN FÉLEK

Uram, én félek, félek a haláltól,
Félek a mától, a holnaptól,
Félek a naptól és a csillagoktól.
Uram én félek.

Szeretek, még élek,
De hosszú életet nem remélek.
Légy velem kegyes,
Szeress és vedd el tőlem félelmemet!

Ha jön eső, jég, pusztító tűz,
Uram, én álljak rendületlenül!

Ősz fejem így meg nem szégyenül,
S a halál engem messzire elkerül.

Bár tudom, egyszer előkerül,
Mert a halál örökre engem el nem kerül.
De amíg élek, éljek félelem nélkül,
Arcomon legyen mosoly s derű.

Tudjak örülni tavasznak s nyárnak,
Tudjak örülni a vadvirágnak, a pacsirtának!
Hallgassam énekét a csodás pacsirtának,
Táncoljak én is, ha szól a zene.

Ne tartsa fogva félelem szívem,
Fogd meg két kezem és vezess!
Szívemben, lelkemben béke
És nyugalom lesz.

Félelmem elmúlik, lelkem megnyugszik,
Minden nap új csodára buzdít.
Holtomig dicsérlek s áldom tettetted,
Mert uram te elvetted félelmemet!

B. Haraszin Erzsébet

URAM, ÉN JÓ AKAROK LENNI

Uram, én jó akarok lenni,
Fűnek, fának, virágnak megbocsájtani.
Aki segítségre szorul, annak segíteni,
A világnak sebeit gyógyítani.
Mindenkinek meg akarok bocsájtani
Uram, hogy te is nekem, meg tudj
Bocsájtani.
Segíteni sántának, vaknak s bénának,
Hogy ők is boldog gyermekei legyenek
E világnak.

Uram, én jó akarok lenni,
Senkire nem akarok haragudni,
Megpróbálok mindenkire
Szeretettel nézni.
Megpróbálok mindenkinek
Csak jót tenni.
Nagy a világ, s olykor mégis kicsi,
Nem nehéz neki nagyot ártani.

Szülő, ha gyermekét viszi,
Én segíteni szeretnék neki.
Ne döfje hátba a halál,
Ne kerüljön gépkocsi kerekei alá.
Uram, én jó akarok lenni,
Mindig-mindig másoknak segíteni.
Amíg ezt megtehetem, Uram,
Érzem, hogy kedvedre cselekszem.

Tanuljon meg minden ember jó lenni,
Tanulja meg, hogy senkinek
Nem szabad ártani. Ha nekünk ártanak,
Mi ne tegyük ugyanazt, az emberek száját
Többé ne hagyja el panasz.
Akarjon minden ember jó lenni,
Próbáljon meg másokra is ügyelni,
Bűneik megbocsátatnak, ha
A világnak többé nem ártanak.

B. Haraszin Erzsébet

2007. 08. 13.

VAN PÉNZED, ZSIGA?

Van pénzed, Zsiga?

Akkor mehetsz a kormányba!

De nem ám a minisztériumba!

Ülhetsz be a trabantodba.

De óvatos légy, ne kerülj bajba,

Mert többé nem ülhetsz trabantba!

Kiveszik kezedből a kormányt,

S majd meglátod, akkor ki látja kárát!

A családod? Özvegyek? Árvák?

Zsiga! Ne fogj többé kezembe kormányt!

Fogj egy vonót a kezembe inkább,

Zsiga, hidd el, annak senki sem látja kárát!

Nagynak érzed magad, mert fogod a kormányt?

Hisz oly kicsi vagy - az orrodnál sem látsz tovább!

Nézz körül, Zsiga, s jegyezd, amit látsz,
Mert ez itten mind - Mosolyország.
A purdék múrcosan vigyorognak rád,
Valamennyi a putri körül ríva szaladgál.

Kell neked ettől szebb, szabadabb ország?
Zsiga, ne legyen kezedben többé kormány.
Maradjál te inkább mindig a vonónál!
Nincs annál szebb, ha húzza a cigány!

Húzd hát, Zsiga, táncoljon a család,
Semmi sem szebb a szabadságnál.
Nem kell neked sem trabant, sem kormány,
Legyen bár csóró, rongyos a cigány,
De becsületét ne adja oda semminek árán.

B. Haraszin Erzsébet

2004. 05. 05.

VÁRJUK A GYERMEKÜNK

Hallod, szerelmem?! Gyermeünk lesz,

S benne nagyon sok örömünk lesz.

Ha felnőtt - belőle nagy ember lesz,

S mily csodás, gyönyörű ifjú lesz.

Ha segíteni kell, mindig velünk lesz.

Mily csodás, szép életünk lesz.

Ő lesz, ki szerető támaszunk lesz,

Istenem, de csodás, szép öregségünk lesz!

B. Haraszin Erzsébet

2004.05.07.

VÁROM ÖNT

Kis szobámban minden este várom én magát.
A falon halvány gyertyafények lejtik táncaik,
A gyertyák lassan csonkig égnek, táncuk véget ér.
- Siessen, jöjjön ! - kérem én - ne várjak hasztalan.
Óh, hozzon fényt az éjszakába,
Szívembe hozzon új reményt,
Ha itt van: minden gondolatom elszáll,
Ha nincs itt: nappalom is éj.
Ha itt van: minden oly csodaszép,
Virágba borul erdő, rét,
Hát kérem, jöjjön el ma még,
Hallgassunk együtt szép zenét.

B. Haraszin Erzsébet

ZÖLD ERDŐ

Zöld erdő közepén van egy kis ház,
Eltakarják dús lombú tölgyfák.
Odajárok megpihenni, ha nyár van,
Ha tél, s ha hull a hó.
Ott érzem magam igazán jól.
Ott a télnek is illata van,
A süppedő hónak ropogó hangja van.
Vadnyúl szalad, - szájában egy falat,
Vaddisznó turkál a hó alatt.
Makkot keres a tölgy tövében,
Nehezen leli a vastag hó leplében.
Gyönyörűség látni a vadak életét,
Mind keresi a maga élelmét.
Farkas ha üvölt, zúg az erdő,
Fölveti a csöndet. Fázós nyulak
Lapulva reszketnek.
Búvóhelyül sűrű bokrot keresnek.
Jöjj az erdőbe, csodáld a telet,
Élvezd a sokarcú természetet!
Lakóinak az erdő az otthonuk,
Hagyd, éljenek békében ott!

B. Haraszin Erzsébet
2005.

ZÚGJATOK HARANGOK

Zengjetek, zúgjak harangok,
Boldogságban élnek a magyarok.
Boldogságuknak hangot adjatok,
Búgó hangok járja be a világot.

Emberek a búzát vígan arassátok,
Süssön nagymama foszlós kalácsot.
A kenyeret szemétkbe ne dobáljátok,
Becsüljétek azt, mit Isten adott.

Isten szereti nagyon a világot,
Ajándékát, a kenyeret ne dobáljátok.
Gondoljatok arra, nem mindenkinek jutott,
Isten szent adományára vigyázzatok.

Ha tehetitek, szentmisét hallgassatok,
Legyen békétek, örökös nyugalmatok.
Más vagyonára soha ne várjatok,
Örömmel hallgassátok a zúgó harangot.

